

관계의고리

The Link of a Relationship

แหวนเชื่อมรัก 2

Chelliace เชียน

Lilac M แปะ

ริอาน (르타 Rta) กาฬ

คำนำ

นอกจากความซับซ้อนของวงแหวนแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างคนก็ซับซ้อนไม่แพ้กัน จากที่เคยมีใครคนหนึ่งอยู่ในใจมานานปี แต่ตอนนี้กลับมีคนเข้ามาแทนที่แล้ว ทว่าคนที่เคยอยู่ในใจคนนั้นกลับมาสารภาพรักกันเสียนี้

ขณะที่ 'อุซอ' กำลังเริ่มพัฒนาความสัมพันธ์กับคู่แห่งแหวนอย่าง 'จิกอน' เพื่อนสนิทอย่าง 'จีซอก' ก็กลับมาสารภาพความรู้สึกกับเขา ถึงแม้ว่านี่จะเป็นสิ่งที่เขาเคยเฝ้ารอมานาน หากแต่ตอนนี้อุซอลกลับไม่สามารถรับความรู้สึกของจีซอกได้ด้วยมีจิกอนอยู่เต็มหัวใจ

ทว่าความรักในครั้งนี้กลับไม่ราบรื่นเสมอไป เมื่ออุซอได้ล่วงรู้ถึงแผนการบางอย่างของจิกอน แต่จะทำได้ในเมื่อเขาเปิดหัวใจให้อีกฝ่ายเข้ามาเรียบร้อยแล้ว อุซอจึงได้แต่หลบลิ้นหน้าเพื่อหวังใช้เวลาเยี้ยวยาวจิตใจ ถ้าหากอยากรู้ว่าความรักครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร ไปติดตามกันใน 'The Link of a Relationship แหวนเชื่อมรัก' เล่มสองกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ฮันโดจิน

คนที่ได้ชื่อว่าเป็นคอนเนกเตอร์ กล่าวคือเป็นคนที่มีความสามารถพิเศษในการเชื่อมหรือปลดพันระแหวนได้อีกทั้งยังรับรู้และแยกแยะวงแหวนของคนอื่นๆ ได้ด้วย แม้ภายนอกจะดูเหมือนคนทั่วไปและเข้าถึงง่าย หากแต่ความจริงแล้วเขาคนนี้มีความลับและปริศนามากมาย ร่ายล้อมอยู่รอบตัว

* ผู้ช่วยยุน

เพื่อนร่วมงานของอุซอหลังจากที่เขาเข้ามาทำงานในบริษัทของจีคอน นับเป็นคนที่มีความสามารถอีกทั้งยังร่าเริงและเป็นมิตร แต่จะเคร่งขรึมและจริงจังตอนทำงาน เป็นคนที่มีส่วนช่วยในการทำงานของอุซอได้เป็นอย่างดี

* พักซองแท

บุคคลผู้ได้ชื่อว่าเป็นไฟตายของทีมพัฒนาในบริษัทพัฒนาแอปพลิเคชันของจีคอน โดยคนคนนี้นับว่ามีความสามารถมากกว่าคนที่เข้ามาทำงานก่อนเขาเสียอีก เขาเป็นรุ่นพี่คนหนึ่งในทีมงานของอุซอ

12

ชินอุซอ

สองวันผ่านไปนับจากวันที่ผมถูกคังจีชอกสารภาพรักและได้รับรู้ความในใจที่แสนเจ็บปวดของพี่จิกอน

วันนี้เป็นวันที่การสอบทั้งหมดจบสิ้นลงและได้เวลาปิดภาคการศึกษาเสียที ผมควรรู้สึกโล่งใจที่ไม่ต้องไปมหาวิทยาลัยเป็นกิจจะลักษณะแถมยังไม่มียานอะไรที่ต้องทำด้วย ความจริงมันน่าจะเป็นวันที่เริ่มต้นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนได้อย่างสบายใจ ทว่าผมกลับไม่อาจทำให้รู้สึกแบบนั้นได้

"คังจีชอก"

"ฮะ? เอ่อ..."

คังจีชอกที่ถึงแม้จะสอบเสร็จแล้วแต่ก็ยังคงเหม่อลอยตอบสนองผมกลับมาในที่สุด เขากลอกตาไปมาอย่างคนทำตัวไม่ถูก ก่อนจะหลบสายตาของผมขณะที่นั่งอยู่กับที่พลางขยับตัวขยุกขยิก

"เมื่อวานก็เป็น วันนี้ก็เป็น...นายไปกินอะไรผิดสำแดงมาหรือไง ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่าฮะ"

"เปล่า ไม่มีอะไร..."

"แล้วทำไมนายถึงใจลอยแบบนั้น"

ระหว่างที่ชักใช้ถามผมก็รู้สึกได้ถึงหัวใจที่เต้นถี่รัวของตัวเอง

อันที่จริงผมไม่ควรมีหน้ามาชักใช้เฝ้าคำตอบอะไรจากเขาอย่างหน้าตาเฉยแบบนี้หรอก ผมที่ถูกคังจีชอกสารภาพรักแล้วผัดผ่อนคำตอบเขามาหลายครั้ง

รู้สึกทั้งกับตัวเองจริงๆ ที่ทำตัวราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นแบบนี้ได้

ถึงอย่างนั้นเราก็ก็นั่นระยะห่างจากหมอนี้ไม่ได้เนี่ยนา

ทุกครั้งที่ผมนึกถึงตอนที่ตัวเองสารภาพรักกับคังจีชอก มันก็มักจะมีสถานการณ์แบบนี้ฉายชัดขึ้นมาในหัว ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมวิตกกังวลที่สุด ห่าไปแล้วที่ผมจินตนาการมาตลอดว่าถูกคังจีชอกตัดความสัมพันธ์อย่างไรเยื่อใยหลังจากผมสารภาพรักออกไป ซึ่งมันทำให้ผมต้องเว้นระยะห่างจากเขาอย่างเกร็งๆ และไม่อาจหวั่นไหวครั้งไหนเลยได้อย่างไม่ตะขิดตะขวงใจเหมือนเมื่อก่อน แต่พอคังจีชอกกลับเป็นฝ่ายมาสารภาพรักผมก่อน ตอนนั้นผมเลยรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังฝันไป

ถึงยังงั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่จะปฏิเสธออกไปได้ทันทีสักหน่อย...

มนุษย์เราช่างเอาใจยากจริงๆ ผมไม่ได้ตัดเยื่อใยปฏิเสธเขาเสียแข็งเพียงเพราะยอมรับความรู้สึกของเขาไม่ได้สักหน่อย ผมก็แค่ไม่ชอบใจกับการที่คังจีชอกทำให้สถานะระหว่างเรากลายเป็นกระอักกระอ่วนแบบนี้ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่ได้ให้คำตอบกลับไปอย่างชัดเจนกลับกลายเป็นคนเลวเสียอย่างนั้น ทั้งๆ ที่ตัวเองก็รู้สึกผิดกับคังจีชอกไม่น้อยเลย

ก็คนมันให้คำตอบไม่ได้แล้วจะให้ทำยังไงได้...

ผมเองก็เกลียดตัวเองที่เป็นแบบนี้เหมือนกัน

ผมยังชอบคังจีชอกอยู่ แม้จะเกลียดความสัมพันธ์ที่อึดอัดเหลือในตอนนี้มากจนต้องพยายามเสแสร้งทำเหมือนกับว่าไม่เป็นอะไรสุดชีวิตก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่เชื่อว่าผมจะไม่รู้สึกอะไรกับพีจีคอนเลย พีจีคอนเป็นคนที่ดีเกินไปสำหรับผมและอ่อนโยนกับผมมากถึงขนาดที่ทำให้ผมเผลอคิดไปว่าถ้าผมไม่ได้รู้สึกชอบคังจีชอกก็คงตกหลุมรักพีจีคอนตัดใจไม่ได้ไปแล้ว

ไอ้คนเลวเฮ้ย...

ผมก็ไม่รู้หัวใจตัวเองเหมือนกัน ในเมื่อหัวใจที่มีให้สองคนนั้น หากนำไปวางบนตาชั่งก็ยังมีน้ำหนักเท่ากันโดยไม่คลาดเคลื่อนเลยแม้แต่สักนิด แล้วแบบนี้ผมจะเลือกได้ยังไงกัน

ผมก่นด่าตัวเองในหัวไปต่างๆ นานา ก่อนจะถอนหายใจออกมากับ

ปัญหาที่ไร้ทางหาคำตอบ ในขณะที่สายตาเองก็กำลังจับจ้องและสังเกตเห็นหน้าของคังจีชอกอยู่เนืองๆ โดยไม่แสดงอาการใดๆ

"นายเหม่ออีกแล้วนะ นี่คงไม่ได้เป็นไข้หรืออะไรไหม"

ผมเอามือไปอังตรงหน้าผากของคังจีชอกด้วยความคิดที่ว่าเขาอาจจะกำลังป่วยเป็นไข้หวัด แต่พอเห็นเขาสะดุ้งโหยงและทำหน้าตาตื่นจนอาการออกชัด ผมก็พลันหยุดความคิดในหัวทันที

ทั้งที่ไม่คิดจะปริปากพูดออกไป แต่สุดท้ายผมก็ดันหลุดปากพูดออกไปอย่างลืมหืมตัว

"เพราะฉนั้นสินะ?"

"หา?"

ผมค่อยๆ ละมือออกจากหน้าผากของคังจีชอกก่อนจะเบนสายตาคืน

"...ถ้าจะเป็นแบบนี้ก็น่าพูดมันออกมาเลยแท้ๆ"

"อุซออย่า คือว่า..."

"ถ้าจะกระอักกระอ่วนแล้วมองหน้ากันไม่ติดแบบนี้ ลู่นายปิดปากเงียบไปตั้งแต่แรกยังจะดีซะกว่า"

"..."

ผมรออยู่ครู่หนึ่ง แต่คังจีชอกก็ไม่ได้พูดอะไรเพิ่มเติมออกมาอีก เขาถ่มน้ำลายรดราวกับว่าตัวเองเป็นคนผิดขณะที่หายใจเข้าออกลึกๆ จนไหล่สั่นสะท้าน

ทั้งที่เราเป็นคนผิดเองแท้ๆ แล้วทำไมถึงได้โทษหมอนั่นกันนะ...

ผมมองคังจีชอกที่หล่อหลอมกลางถอนหายใจตามออกมาอีกคน พอทนบรรยายกาศอันหนักอึ้งจนชวนให้รู้สึกเย็นเยียบนี้ไม่ไหว ผมก็คิดว่ากระเป๋าลูกจากที่นั่น

"นายอยากให้ฉันตอบนายตอนนี้เลยไหม"

ทั้งที่ถามออกไปแบบนั้น แต่พอเอาเข้าจริงผมเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองจะตอบไปว่าอะไร

ผลที่ตามมาจากคำตอบนั้นชัดเจน

ถ้าผมตอบปฏิเสธไป สถานการณ์ก็จะยิ่งเลวร้ายกว่าที่เป็นอยู่ ขนาดตอนนี้ที่ยังไม่ได้ยินคำตอบเขายังประหม่าและหลบสายตาผมขนาดนั้น ถ้าเกิดปฏิเสธออกไปจะเป็นยังไงกันนะ มีหวังผมคงต้องไปเก็บข้าวของที่คอนโดฯ ของคังจีชอก แล้วจะเห็จออกไปหาห้องเช่าราคาถูกซุกหัวนอนเสียเดี๋ยวนั้น หรือไม่บรยากาศอันน่าอึดอัดนั้นก็คงลยอบอวลจนผมรู้สึกวากับถูกบีบรัดหกดมแน่ๆ แล้วแบบนั้นผมจะทนยังไงไหว

ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่อาจพูดว่า 'ฉันเองก็ชอบนายเหมือนกัน' หรือ 'เรามาคบกันเถอะ' อะไรทำนองนี้ออกไปได้แน่นอนว่าถ้าตอบกลับไปแบบนั้น บางทีผมกับเขาอาจจะยังกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้ หรือไม่ก็อาจจะใกล้ชิดกันมากกว่าเดิม และไม่น่าบางที่เราอาจจะทำบางสิ่งที่ผมคาดไม่ถึงก็เป็นได้

แล้วที่จีคอนล่ะ

นับรดาที่มีหยาดน้ำตาคลอหน่วยของพีจีคอนยังคงชัดเจนอยู่ในความทรงจำของผมมาจนถึงตอนนี้ ทั้งน้ำเสียงที่เอื่อยเรี่ยกมอย่างเอาใจใส่ ทั้งอุณหภูมิร่างกายที่คอยโอบกอดผมอย่างอบอุ่น ทั้งมือที่คอยลูบศีรษะผมอย่างอ่อนโยน รวมถึงสัมผัสของจูบที่แทบจะกลืนกินลมหายใจของผม ผมจะمينที่เขาได้ยังไงในเมื่อทุกอย่างยังคงแจ่มชัดขนาดนี้ ทั้งที่รู้ว่าไม่ควรแต่ก็เปิดโอกาสให้เขาไปเสียแล้ว แล้วแบบนี้ผมจะทำไมเป็นไขสือจับมือกับคังจีชอกได้ยังไงกัน

ยังคิดก็มีแต่จะยิ่งทำให้เป็นบ้า

"อย่าเพิ่งตอบ..."

คังจีชอกที่เรียบมาตลอดโพล่งขึ้นมาทันที เสียงของเขาชัดเจนมาก ตรงข้ามกับท่าที่ที่ดูละล้าละลังเมื่อครู่จนผมต้องเบนสายตากลับไปมองเขาอีกครั้ง ก่อนที่ผมจะสบตากับเขาที่หันตัวและเงยหน้าขึ้นมองมาทางที่ผมยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

"นายอย่าเพิ่งตอบฉันเลยนะ"

สายตาของคังจีชอกดูแปลกไป เมื่อครู่นี้เขายังใจลอยและดูเหมือนจะจวนผมอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาอาจจะป่วย แต่ตอนนี้เขากลับมีกำลังวังชาขึ้นมา

จนดูน่ากลัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

คงจีซอกที่เฝ้าน้ำองผมอย่างไม่ลดละถอนหายใจออกมาสั้นๆ พร้อมกับลุกขึ้นยืน เขาสะพายกระเป๋าเป้ไว้ที่ไหล่ข้างหนึ่งอย่างลวกๆ ก่อนจะวางมือบนศีรษะของผม

"พอดีช่วงนี้มีเรื่องให้ต้องคิดเยอะหน่อยนะ ขอโทษที่ทำให้หนักใจนะ"

"อะไรเล่า...ไม่ถึงขั้นต้องขอโทษสักหน่อย..."

ไม่ใช่แค่สายตาเท่านั้น แต่บรรยากาศรอบตัวเขาเองก็แปลกไปอย่างบอกไม่ถูกด้วยเช่นกัน จะว่ายังไงดีละ จะบอกว่าที่รอบตัวเขามีบรรยากาศที่ดูคล้ายคลึงกับพี่จีกอนมากกว่าจะเป็นคงจีซอกที่มีกรำเริงอยู่เป็นปกติได้ไหมนะ

พอผมเอาแต่กะพริบตาปริบๆ คงจีซอกก็ส่งยิ้มชวนมองมาให้

"วันนี้ฉันน่าจะกลับห้องดี ก็พอดีว่าต้องออกไปเจอใครสักหน่อยนะ ผাগบอกพี่จีกอนด้วยนะ"

"หา? เอ่อ..."

ผมไม่ชินกับบรรยากาศแบบนี้เลยเผลอตอบรับไปอย่างไม่ทันตั้งตัว ก่อนเมื่อที่วางบนศีรษะจะลูบอย่างอ่อนโยนทีหนึ่ง จากนั้นคงจีซอกก็เดินผ่านผมไปแล้วออกจากห้องเรียนไปทั้งอย่างนั้น

"อะไรของนาย..."

ผมยกมือลูบศีรษะตัวเองที่คงจีซอกเพิ่งลูบไปเมื่อครู่พลางหลุบตาลงทำไม่ถึงได้บอกว่าอย่าเพิ่งตอบกันนะ

ผมที่อยู่ในสภาวะที่ตัดสินใจไม่ได้ว่าควรจะไปว่ายังไงเลยรู้สึกโล่งใจไปชั่วขณะ แต่ถึงอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะสงสัยในเจตนาของคงจีซอกทำไมตอนที่พูดเขาต้องจริงจังขนาดนั้น ท่าทีของเขา รวมถึงบรรยากาศที่ชวนกระอักกระอ่วนนั้นมีแต่จะทำให้หัวใจที่บีบรัดแน่นของผมเต้นโครมครามเสียเปล่าๆ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะบรรยากาศรอบตัวของคงจีซอก หรือเป็นเพราะการที่เขาลูบศีรษะผมอย่างอ่อนโยนกันแน่

ผมเสียดายที่ปรกหน้าขึ้นพลางถอนหายใจออกมาอย่างว้าวุ่น ด้วยภายในหัวนั้นปั่นป่วนยุ่งเหยิงไปหมด ก่อนจะรู้สึกได้ว่าโทรศัพท์ที่ใส่ไว้ในกระเป๋า

ตอนช่วงสอบกำลังสั้น ผมเลยหยิบออกมาเพราะคิดว่าอาจจะเป็นข้อความจาก คังจีชอก แต่พอเห็นข้อความที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ ผมก็ลอบยิ้มออกมาน้อยๆ โดยไม่รู้ตัว

การสอบราบรื่นดีไหมครับ คุณท่าน

ผมอ่านข้อความยิ้มๆ ก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ คังจีชอกที่เคยอยู่ในห้องเรียนเป็นคนสุดท้ายโดยไม่นับรวมผม หลังจากทดสอบเสร็จเขาก็ออกไปแล้ว ตอนนั้นทั้งห้องจึงเหลือแค่ผมเพียงคนเดียว

ผมโทรไปหาพี่จิกอนพลางอมยิ้มน้อยๆ รวากับลืมนึกเรื่องของคังจีชอกไปเสียสนิท และในจังหวะที่เสียงสัญญาณดังขึ้นรอบที่สอง ผมก็ได้ยินเสียงพี่เขาพูดว่า 'สวัสดีครับ นายท่าน' ดังมาจากปลายสาย

"พี่ครับ คิดจะมาไหมไหนกันครับเนี่ย ทำไมจู่ๆ ผมถึงเป็นนายท่านไปได้ล่ะ"

"นานๆ ที่เรียกแบบนี้บ้างก็ดีไม่ใช่หรือไง"

"ผมไม่เอาด้วยหรอครับ มันน่าขนลุกยิ่งงงขอบกล"

"เสียตายจิง ถ้านายชอบพี่ก็กะว่าจะเรียกไปยาวๆ อยู่แล้วเชียว"

เขาพูดอะไรแบบนั้นออกมาหน้าตาเฉยขนาดนั้นได้ยังไงกัน

"สอบราบรื่นดีไหม"

"ก็ราบรื่นอยู่ครับ"

"ดีแล้วละ อ้อ จริงสิ ตอนนี้ นายอยู่กับจีชอกหรือเปล่า"

ผมหันหน้าไปมองประตูห้องเรียนที่คังจีชอกเพิ่งจะออกไปเมื่อครู่หลังจากได้ยินคำถามนั้นของพี่จิกอน ทว่าด้านนอกบานประตูที่เปิดกว้างนั้นกลับไม่มีใครเดินผ่านไปผ่านมาเลยสักคน

"เปล่าครับ เขาบอกว่าจะกลับห้องช้าเพราะจะไปเจอใครบางคนนะครับ"

"โอกาสดีเลย ทีนี้เราก็ก็นัดด้วยกันได้อย่างสบายใจแล้วสิ"

ผมอึ้งไปชั่วขณะกับคำพูดของพี่เขา เมื่อที่ผมได้ยินถูกหรือเปล่านะ

"เด...เมื่อไหร่พี่พูดว่าอะไรนะครับ"

"เดดไอง"

"...ครับ?"

"กำลังทำเป็นหูทวนลมได้น่ารักดีนี่ เอาเป็นว่าเดี๋ยวพี่ไปรับหน้ามหา'ลัย
แล้วกัน นายออกมาเลย"

เดดอย่างนั้นหรอ ผมตกตะลึงกับคำพูดที่ไม่เคยจินตนาการถึงมาก่อน
ตั้งแต่ที่ชอบคังจีซอกผมก็ฝึกกลบบรรดาคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคู่รักไว้ใต้พื้นดิน
และไม่แม้แต่จะซายตาแลมองมันด้วยซ้ำ นี่ก็ไม่ถึงเลยว่่าจู่ๆ พี่จิกอนจะยกมัน
ขึ้นมาพูดแบบนี้ พอนึกทบทวนคำนั้นชัดๆ ความร้อนก็พลันแผ่ซ่านไปทั่วใบหน้า
ผม نابฝ่ามือลงบนแก้มที่ร้อนผ่าวพลางพูดอ้อมๆ อ้อมๆ อยู่ในปาก

"เออ...พี่ครับ เรื่องเดดนะ...คือว่า..."

ทำไมเสียงของผมถึงได้ตะกุกตะกักแบบนี้นะ

"พี่ไม่ได้อยากทำให้นายลำบากใจนะ ถ้านายไม่โอเคเรื่องเดด เรา
ตรงกลับห้องกันเลยก็ได้"

พูดเสียงอ่อยแบบนั้นแล้วเราจะปฏิเสธลงได้ยังไงกันเล่า

ความร้อนผ่าวที่รวมตัวกันอยู่บนใบหน้าเริ่มระอุขึ้นเรื่อยๆ ในหัวเอง
ก็พลอยนึกภาพทางตาที่ลู่ตกลงรากับใจเสียของพี่เขาได้อย่างชัดเจน

"พี่ครับ...นี่พี่คงรู้อยู่แล้วสินะว่าผมแพ้ทางอะไรวะ"

"ไม่รู้สิ ว่าแต่นายจะออกมาเมื่อไหร่ นี่พี่มาถึงแล้วนะ"

เสียงของพี่จิกอนเหมือนคนที่กำลังกลืนข้าวอยู่ราวกับคาตเดาคำตอบ
ของผมออกตั้งแต่แรกแล้ว

เจ้าเล่ห์ชะมัด

พอพูดถึงการเดด สิ่งเดียวที่ผมคิดออกคืออย่างมากมายแค่ดูหนังที่โรงหนัง
หรือไม่ก็ไปตระเวนชิมร้านเด็ดร้านดังเท่านั้น ถึงแม้จะลองครุ่นคิดถึงอย่างอื่น
ดูแล้ว แต่สิ่งที่พอนึกออกก็เห็นจะมีแค่สวนสนุก

แต่สุดท้ายพี่เขากลับพาผมไปในที่ที่ทำเอาผมทึ่งสุดๆ ซึ่งมันต่างไปจาก
ที่ผมคิดเอาไว้อย่างตื้นๆ โดยสิ้นเชิง

ทำตัวไม่ถูกเลยแฮะ...

ผมมองภาพตัวเองที่สะท้อนอยู่ในกระจกขนาดเต็มตัวก่อนจะก้มลงมองเสื้อผ้าวี้อีกครั้ง

เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวกับเนกไทสีน้ำเงินเข้มที่มีเส้นสีขาวพาดในแนวทแยงถี่ๆ กางเกงสีกรมท่า และโลโก้สีดำที่ให้ความรู้สึกคล้ายกับตราโรงเรียนบนอก ทั้งหมดนั้นคือสิ่งที่อยู่บนตัวผมในตอนนั้น

ทั้งที่เลือกมาทีละอย่างแล้วเอามาจับคู่กันแท้ๆ แต่มันดูเหมือนชุดนักเรียนของเรานานาทีเดียวยังงั้นนะ

ถ้าเหมือนย่นตราโรงเรียนคงนี่กว่าเป็นเครื่องแบบโรงเรียนจริงๆ ไปแล้วพอคิดแบบนั้นแล้วผมก็รู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปในอดีต ถึงจะเทียบกับตอนนั้นแล้วใบหน้าของผมจะดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่านิดหน่อยและบรรยากาศรอบตัวเองก็ดูสุขุมขึ้นจนทำให้ชุดนักเรียนนี้ดูแปลกไปก็เถอะ

"สวยดีนี่"

ระหว่างนั้นพี่จิกอนที่โอบำของผมนั่งก็คลี่ยิ้มกว้างพลางยื่นมองกระจกคู่กัน "เหมือนได้ย้อนกลับไปตอนนั้นเลย"

"นั่นสิครับ ว่าแต่..."

ผมกวาดตามองการแต่งกายของพี่จิกอนที่สะท้อนอยู่ในกระจก พี่เขาก็นั่งอยู่ในชุดเครื่องแบบนักเรียนเหมือนกันกับผม แต่เห็นว่าเขาจบมาจากโรงเรียนมัธยมปลายที่อื่นจึงแต่งตัวต่างจากผมอย่างชัดเจน พอเห็นพี่เขาใส่เครื่องแบบเป็นครั้งแรกแล้ว หัวใจก็พลันสั่นไหวขึ้นมาเสียอย่างนั้น

"เหมาะดีนะครับ นี่เป็นเครื่องแบบโรงเรียนมัธยมปลายของพี่เธอครับ"

"เปล่าหรอก"

ผมเอียงคอมองพี่เขาอย่างงุนงงเมื่อได้ยินคำตอบที่โพล่งตอบกลับมาทันทีที่ผมถามออกไป ร้านที่เราสองคนกำลังยืนอยู่นี้คือร้านคาเฟ่เครื่องแบบ* ที่ใหญ่ที่สุดในโซล พอทางร้านบอกมาว่าถ้าจับคู่เสื้อผ้าวี้อีก ก็จะได้ออกมาเป็นชุดเครื่องแบบนักเรียนที่ดูดีได้หมดเลย พี่เขาก็ดูเหมือนจะใส่ใจเลือกแค่ชุด

* คาเฟ่เครื่องแบบ เป็นคาเฟ่ที่มีการจัดเตรียมชุดเครื่องแบบนักเรียนที่หลากหลายเอาไว้ ซึ่งเป็นการทำเลียนแบบทั้งนี้เหมาะสำหรับคนที่อยากย้อนวัย โดยไม่ได้มีแค่การแต่งกายด้วยชุดนักเรียนเท่านั้น แต่ยังมีส่วนของอาหารหรือตุ๊กตาสัตว์เก๋ๆรวมอยู่ด้วย เป็นที่นิยมมากในประเทศเกาหลีใต้

ของผมให้ออกมาดูเข้ากัน ส่วนตัวเองกลับจับนู่นจับนี่มาแต่งแบบลวกๆ แทน
พอผมหันตามอง พี่จ๋าก่อนก็ลูบศีรษะผมพร้อมด้วยรอยยิ้ม

"พอดีพี่เกียจก็เลยหยิบมาใส่ปนกันมั่วๆ นะ พี่มาก็เพราะอยากเห็นภาพ
นายที่เหมือนกับเมื่อก่อน ไม่ได้คิดอยากจะได้เองหรอก"

"พี่อยากเห็นอะไรแบบนี้หรือครับ"

พอผมพูดพลางกวาดตามองการแต่งกายของตัวเองอีกครั้ง แขนแกร่ง
ของพี่เขาก็ดูเนียนรวบเວผมเข้าไปกอด ก่อนที่พี่เขาจะพูดเพิ่มพ้อออกมา
ขณะประทับจับบงบนกระหม่อมของผม

"อะไรแบบนี้ที่ไหนกัน นายแต่งแล้วออกจะดูดี"

ผมสะดุ้งโหยงแล้วรีบหันรีหันขวามองไปรอบๆ ในคาเฟ่ยังมีอีกหลายคน
นอกจากเรา แต่โชคดีที่ทุกคนกำลังเพลิดเพลินอยู่กับการเลือกเสื้อผ้าของ
ตัวเองหรือไม่ก็นั่งคุยกันที่โต๊ะในชุดเครื่องแบบนักเรียน แต่ในจังหวะที่โล่งใจว่า
ไม่มีใครสนใจเรา ผมก็เพิ่งรู้ว่าพี่ชายสองคนที่ดูเหมือนเพื่อนรุ่นราว
คราวเดียวกับผมกำลังมองมาทางนี้จากที่ไกลๆ

ทันทีที่สบตากับชายสองคนนั้นก็หันไปกระซิบกระซาบกันโดยที่สายตา
ยังคงชำเลื่องมองมาที่ผม ทันใดนั้นผมก็ฉลักพี่จ๋าก่อนออกไปแล้วเบือนหน้าหนี
โดยไม่รู้ตัว

"เออ...พี่ครับ ไกลเกินไป..."

"ไม่เห็นเป็นไรเลย ยังไงคาเฟ่ก็สร้างไว้ให้สำหรับคนออกเดทกัน
อยู่แล้วนี่"

"แต่ยังไงก็เถอะ..."

ถึงจะถามว่ายุคสมัยนี้จะมีสักกี่คนที่รู้สึกบาดตากับการมองภาพผู้ชาย
คับกัน แต่ผมก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกบาดตากับการที่มีใครบางคนกำลังจ้องมอง
พวกเราอย่างโจ่งแจ้งแบบนั้น

เดี๋ยวนะ คบกัน...?

ใบหน้าของผมพลันฉ้อนผ่าวขึ้นมา เสียวินาทีนั้นผมเผลอคิดไปแล้วว่า
พวกเรากำลังอยู่ในสถานะของคนที่คบกันจริงๆ คงเพราะอย่างนั้นผมเลย

ตัวแข็งที่ตอนพี่เขาดึงเอวของผมเข้าไปกอดในอ้อมอก ไม่นานนักผมก็ได้ยินเสียงวิ๊ดว้ายของพวกผู้หญิงที่มองมาทางเราจากตรงไหนสักแห่งในคาเฟ่

ก่อนจะตามด้วยเสียงหัวเราะของพี่จิกอนที่ตั้งเข้ามาในหู

"ฮ่าๆ ให้หมดเลยดีไหม..."

"ครับ?"

ผมเงยหน้าขึ้นทันทีเพราะรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองจะได้ยินอะไรผิดไป แต่แล้วพี่จิกอนที่จ้องมองไปทางอื่นด้วยสีหน้าน่ากลัวก็หันกลับมามองผมอย่างอ่อนโยนราวกับไม่เคยทำหน้าแบบนี้มาก่อน

"ถ้านายหนักใจ เราออกไปกันไหม"

พี่จิกอนกระซิบบอกผมเสียงอ่อน ต่างจากที่พูดพึมพำกับตัวเองเมื่อครู่นี้ อย่างสิ้นเชิง ผมแอบกลอกตามองไปทางพวกผู้ชายก่อนหน้านี้และพวกผู้หญิงที่อยู่ใกล้ๆ และมันก็น่าแปลกที่ทั้งสองฝั่งจะกำลังยุ่งอยู่กับการพูดคุยกันอย่างสนุกสนานราวกับเมื่อครู่ไม่ได้สนใจทางนี้เลยสักนิด

เราคงจะคิดมากเกินไปเองละมัง

นอกจากที่นี้จะเป็นสถานที่ที่ขึ้นชื่อว่าเหมาะกับคู่รักที่ต้องการจะออกเดท แบบแปลกใหม่ไม่ซ้ำใครตั้งแต่แรกแล้ว ที่นี้ยังไม่ได้มีแค่เราที่ดูเหมือนจะเป็นคู่รักเพศเดียวกันด้วย ดังนั้นจึงไม่มีทางที่ใครจะให้ความสนใจอยู่แล้ว

คู่รัก...

ให้ตายสิ สติสตั้งท่าจะไปหมดแล้วแฮะ

ผมผลัดตัวออกจากอ้อมกอดของพี่จิกอนแล้วมองกระจุก ก่อนจะเห็นใบหน้าที่แดงก่ำราวกับคนป่วยเป็นไข้หวัดอะไรสักอย่างของตัวเอง ผมยกมือขึ้นมาลูบหน้า จากนั้นก็จับข้อมือของพี่เขาไว้แล้วออกแรงดึงมา

"มาทั้งทีก็ต้องสนุกกันหน่อยสิครับ"

ผมพาเดินกลับไปยังที่ของเราในคาเฟ่พลางเหลือบมองพี่จิกอนผ่านลาดไหล่ พอพี่เขาแต่งตัวด้วยสีที่เข้าคู่กันแล้วก็ดูเป็นเครื่องแบบที่ดูดีมากเกินกว่าจะพูดว่าหยิบนั่นหยิบนีมาใส่มั่วๆ ตอนเข้ามาที่นี่ผมยังคิดอยู่เลยว่าถ้าพี่เขาใส่เครื่องแบบนักเรียนคงตลกน่าดู แต่พอได้เห็นจริงๆ ถึงได้รู้ว่าเขา

ดูภูมิฐานมาก

ขอแค่หน้าตาดีใส่อะไรก็ดูดีหมด นี่มันกฎเหล็กของโลกใบนี้ชัดๆ
พอผมเหลือบมองพี่เขาผ่านไหล่ สายตาของเราก็สกับพี่พอดี ก่อนที่
พี่เขาจะยิ้มให้ผมรวากับรอยยิ้มก่อนแล้ว

"พี่ครับ...ดูเหมือนพออยู่กับผมแล้วพี่จะยิ้มเปลืองมากเลยนะครับ"

"แหงอยู่แล้วสิ"

พี่ก็ถอนที่ถูกลมลากมาจู่ๆ ก็หยุดยืนอยู่ข้างผมก่อนจะจับมือผมไว้แน่น

"พี่จะยิ้มให้ใครได้อีกนอกจากนาย"

พี่เขาสามารถทำให้คนอื่นรู้สึกหวั่นไหวด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำได้ยังไง
กันนะ

เราเดินตรงไปยังที่นั่งซึ่งเป็นห้องที่มีฉากกันผ้าตั้งเอาไว้ ก่อนจะนั่งเหมาะสม
ลงบนโซฟาตัวกว้าง

"เดี๋ยวลีครับพี่ ผมยัง...ทำไมถึงนั่งตรงนี้ล่ะครับ"

พี่ก็ถอนที่ผมนึกว่าจะนั่งลงฝั่งตรงข้ามแน่ๆ กลับดึงดันที่จะนั่งลงตรง
ที่ว่างข้างผม เท่านั้นไม่พอเขายังเลื่อนเครื่องดื่มของตัวเองที่วางอยู่บนโต๊ะ
มาข้างๆ ผมด้วย นี่เป็นโซฟาสำหรับสองที่นั่ง พอนั่งแบบนี้แล้วตัวจึงต้องติดกัน
อย่างช่วยไม่ได้

พี่เขาที่นั่งอยู่ข้างๆ หยิบมือถือออกมาด้วยรอยยิ้ม

"พี่ขอถ่ายรูปได้ไหม"

"ตะ...ต้องถ่ายด้วยเหรอครับ"

"นายไม่อยากถ่ายเหรอ"

หางตาของพี่เขาดูตกลงอีกครั้ง ผมจึงทำหน้ามู่ยแล้วใช้ปลายนิ้วจิ้มลง
ตรงหางตาของพี่เขาเบาๆ

"นี่มันไม่มากเกินไปหน่อยเหรอครับ รู้ทั้งรู้ว่าผมแพะอะไรแบบนี้ แต่ก็..."

"รู้สิ"

พี่ก็ถอนจับมือของผมที่เพิ่งจะละออกจากหางตาแล้วฉู่ไฉ่ริมฝีปากเข้ากับ
ปลายนิ้วนั้นเบาๆ ก่อนที่ดวงตาของพี่เขาจะยกตัวขึ้นและคลี่ม้อย่างยียวน

สมกับเป็นเจ้าของ

"เพราะรู้ถึงได้ใช้จุดนี้ทำให้น่าใจอ่อน"

"...พินั่นเจ้าเล่ห์จริงๆ เลยนะครับ"

"เป็นคำชมสินะ"

"คงใช้มั้งครับ"

พี่เขายังคงคลอเคลียปลายนิ้วของผมด้วยรอยยิ้ม แล้วแบบนี้ผมจะเอาชนะสีหน้าแบบนี้ได้ยังไงกัน

สุดท้ายผมกับพี่จีกอนก็พากันถ่ายรูปอย่างเขັกกันเป็นปีเป็นขลุ่ย ตอนแรกพี่เขาเป็นคนถ่ายอยู่แค่คนเดียว แต่พอผมคิดขึ้นมาได้ว่าตัวเองคงต้องถ่ายเก็บไว้บ้างเผื่อเอาไว้ดูวันหลัง สุดท้ายผมก็เลยนึกก็อยากถ่ายรูปขึ้นมาทีไรจะรู้ตัวอีกทีในมือถือก็เริ่มเต็มไปด้วยรูปถ่ายของพี่เขาแล้ว

ผมมองรูปถ่ายมากมายของพี่จีกอนที่นิ่งถ่ายข้างกัน แล้วจู่ๆ สายตาก็เลื้อยไปเห็นวงแหวนสีแดงในรูปพวกนั้น มันเป็นวงแหวนที่ผมไม่เห็นตอนสวมเครื่องแบบ

พอได้มาเห็นตอนนี้แล้วผมก็รู้สึกว่ามันโดดเด่นสะดุดตาว่าเครื่องแบบเสียอีก

ถ้าเห็นวงแหวนได้ตั้งแต่ตอนเด็กจะเป็นยังไงกันนะ

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ตอนนี้จะแตกต่างจากเดิมมากไหม วันวานที่มีวแต่ขมใจเก็บซ่อนความรู้สึกเพราะรักข้างเดียวที่มีต่อคังจีชอกจะปั่นป่วนและยุ่งเหยิงมากกว่านี้หรือเปล่า ไม่แน่ว่าบางทีผมอาจจะตัดสินใจปลดพันธะแหวนไปตั้งแต่เนิ่นๆ ก็เป็นไปได้

ถ้าไม่ใช่เพราะหมอนั้น เรากับพี่คง...

ผมไม่อาจจะสายตาก็ไปจากใบหน้าของพี่เขาที่อยู่ในมือถือได้เลย ในรูปพี่เขากำลังมองกล้อง ไม่สิ...กำลังมองผมอย่างอบอุ่นพร้อมกับรอยยิ้มที่ดูอ่อนโยน เพียงเท่านั้นก็ทำให้หัวใจสั่นไหวเพราะรู้สึกได้ถึงความรักที่พี่เขามีต่อผมแล้ว

ถึงจะไม่ว่าเป็นผลพวงจากเครื่องแบบนักเรียนหรือเปล่า แต่ผมก็รู้สึก

อยากย้อนกลับไปในอดีต ถ้าเป็นตอนนั้นผมอาจจะตัดสินใจบางสิ่งได้อย่างเด็ดขาดโดยไม่โลเลแบบนี้

ขณะที่กำลังจมดิ่งอยู่ในห้วงความคิด จู่ๆ ร่างกายของผมนักก็ถูกยกขึ้นแล้ว ถูกจับพลิกให้หันกลับไป ผมจึงยื่นมือออกไปอย่างหน้าตาตื่น ก่อนจะวางมือลงบนไหล่แกร่งของพี่เขา

พี่ก็ถอนใช้เวลาเพียงชั่วพริบตาในการยกผมให้ขึ้นไปนั่งบนตักแล้วสบตา กับ และตอนนั้นพี่เขาก็กำลังยิ้มให้อย่างอ่อนโยนเหมือนกับในรูปถ่าย

"มัวคิดอะไรอยู่เธอ"

"..."

ผมก้มลงมองหน้าพี่เขาพร้อมกับแน่นริมฝีปากแน่น ก่อนจะคลี่ยิ้มออกมา รวากับจะบอกว่าไม่ได้กำลังคิดอะไรอยู่

"แค่คิดว่าดีแล้วที่มาที่นี่ ผมจะได้เห็นพี่ใส่ชุดเครื่องแบบนักเรียนบ้าง ไร ครับ"

"พี่ดีใจนะที่นายชอบ"

พี่ก็ถอนซุกใบหน้านางกับอกของผมพลางโอบกอดผมเอาไว้แน่น

"ดีจัง..."

พี่เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ รวากับตั้งใจจะสูดเอากลิ่นกายของผมเข้าไป จนเต็มปอด เขาหลับตาลงอย่างผ่อนคลายแล้วซุกใบหน้านางกับอกจนผม ทั้งรู้สึกจ๊ากจี้และนึกเข้าไปพร้อมกัน ผมลังเลก่อนจะโอบท้ายทอยของพี่เขา เอาไว้เบาๆ อุณหภูมิร่างกายของเราทั้งคู่ต่างสอดประสานกันอย่างรวดเร็ว

เราสองคนต่างกอดกันและกันอยู่เงียบๆ ก่อนที่ผมจะเปิดปากพูดขึ้นช้าๆ

"พี่ครับ ถ้าเกิดว่าผม..."

ปลายเสียงของผมแผ่วลงเนื่องจากความลังเลที่ว่าผมควรจะถามพี่เขา ดีไหม และด้วยความที่ผมไม่มีทักษะในการพูดอ้อมค้อมเลยคิดว่าจะถามออกไป ตรงๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็เกรงว่าจะทำให้พี่เขารู้สึกกระอักกระอ่วนโดยใช่เหตุ เพราะคำถามนั้น

"ไม่เป็นไร นายพูดมาเถอะ"

พี่เขายังคงซุกหน้าอยู่ในอ้อมอกของผม เขารู้อยู่แล้วหรือเปล่านะว่า ผมจะถามอะไรออกไป ผมลูบเส้นผมที่นุ่มลื่นของเขาพาดวงคิ้วที่เหลื้อออกมา ในที่สุด

"ถ้าเกิดผมบอกว่าผมจะเลิกคังจีซอก พี่จะทำยังไง...!"

ยังไม่ทันพูดจบประโยคดีร่างของผมนักก็ถูกจับพลิกจนหายไปข้างหลัง ผมหลับตาไปกับความรู้สึกที่เหมือนจะหล่นวูบลงไปข้างล่างก่อนที่จะมีมือของพี่เขา จะช่วยพยุงท้ายทอยของผมเอาไว้

ทันทีที่นอนทอดกายอยู่ใต้ร่างของพี่เขาบนโซฟา แววดตาเย็นเยือกเยือก ที่ชวนให้รู้สึกกดดันแปลกๆ ก็จับจ้องมาที่ผมนิ่ง

"นายตั้งคำถามผิดแล้วล่ะ"

"ผิด...หรอครับ"

ปลายนิ้วของพี่จีกอนกดลงบนตราโรงเรียนสีดำนบนหน้าอกของผมเบาๆ

"นายต้องถามว่าถ้าเกิดนายเลิกพี่ขึ้นมาแล้วพี่จะทำยังไงสิ"

ผมพลันรู้สึกว่ชอกมุ่มหนึ่งภายในอกของผมกำลังเต้นตุบๆ

ภาพจินตนาการที่ผมถูกคังจีซอกปฏิเสธ ความสัมพันธ์ที่ราวฉาบ และต่างฝ่ายต่างต้องตีตัวออกหากันถึงขั้นลื้มเลื่อนกันไปนั้นตามหลอกหลอน จนผมรู้สึกขยาดมานานกว่าห้าปีแล้ว ผมไม่เคยคิดถึงผลลัพธ์ในทางที่ดีเลยสักครั้ง แม้กระทั่งตอนนี้ผมก็ยังคิดถึงแต่ผลลัพธ์ในทางลบ

ด้วยเหตุนี้ผมจึงเอย่ถามถึงกรณีที่ผมบอกปฏิเสธและไม่ได้เลือกพี่เขา ขึ้นมา เพราะอยากประเมินว่าพี่เขาจะลำบากใจขนาดไหน แต่ถึงจะรู้เรื่องนั้นไปก็คงมีแต่จะหนักใจขึ้นเองเสียเปล่าๆ

พี่จีกอนวางนิ้วมือลงบนหัวเนกไทของผม ก่อนจะออกแรงรั้งจนมันค่อยๆ คลายออก จังหวะที่เขาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเม็ดแรกออก ลมหายใจที่ติดขัด ก็เริ่มระล่ำไม่เป็นจังหวะมากขึ้นเรื่อยๆ

"ถ้านายเลิกพี่แล้ววงแหวนของเราผูกพันระกันสมบูรณ์..." ปลายนิ้วเย็นสัมผัสกับคอหอยที่อยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตของผม "พี่จะกลืนกินนายทั้งตัว ตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่ปล่อยให้เหลือเลยล่ะ"

ปลายนิ้วที่สัมผัสอยู่ตรงคอระหงค่อยๆ เคลื่อนไปด้านข้าง ก่อนที่มือใหญ่นั้น จะกุมคอของผมอย่างเต็มมือราวกับต้องการจะฆ่าผมที่ยังคงติดอยู่ในห้วงของความรู้สึกอันคลุมเครือจากรักข้างเดียวให้ตายคามือ

ทันใดนั้นไฟฟ้าที่ผมนอนอยู่ก็ราวกับถูกแช่แข็ง ความเย็นยะเยือกพลัน แล่นขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลังจนขนลุกชันไปทั่วร่างกาย ผมรู้สึกคล้ายกับว่า พี่เขาจะหักคอผมแล้วใช้ฟันคมกัดลงมาจนจมเขียว

สายตาที่กำลังจ้องมองผมนี้ มือที่กำลังกุมรอบลำคอของผมไว้นั้น รวมถึงอุณหภูมิของร่างกายที่ผมสัมผัสกันนั้นทำเอาผมกลัวจนตัวสั่น ความกระหาย ในตัวผมที่พี่เขาแสดงออกมาในท่าที่เหล่านั้นกำลังทำให้ผมหายใจไม่ออก

ในจังหวะที่ผมเผลอลงันหายใจไปโดยไม่รู้ตัว คิ้วที่เล็กขึ้นของพี่เขาก็ค่อยๆ ลดต่ำลง ก่อนฝ่ามือที่กุมคอของผมอยู่จะเคลื่อนกลับมาประคองท้ายทอยของผม เหมือนเดิม ทันทีที่หอบหายใจออกมาในท่าที่งอศีรษะขึ้นเล็กน้อย เนื้อนุ่มหยุ่น ก็ประทับลงมาบนริมฝีปากผมเป็นช่วงสั้นๆ ก่อนผละออกไป

"พี่จริงจังกับนายมากอย่างที่พูดไปเลยละ"

มวลอารมณ์ที่เคยกดดันและบีบคั้นผมพลันแปรเปลี่ยนไปในชั่วพริบตา แถมสัมผัสเมื่อครู่ยังหวานล้ำจนผมนี้กอดอยากอ้าปากเปิดรับมันด้วยความเต็มใจ

พี่ก็ถอนจับแขนของผมให้ลุกขึ้นมานั่ง ก่อนจะใช้มือจัดเส้นผมที่ยุ่งเหยิงให้ ฝ่ามือที่อ่อนโยนไม่ต่างจากปกตินั้นชวนให้ผมรู้สึกดีสุดๆ

"ให้เวลาพี่หน่อยนะ"

"เวลาอะไรหะครับ"

ทั้งที่มือของพี่เขาที่คอยจัดผมให้มันยังคงทำหน้าที่ของมันตามเดิม แต่นิ้วที่สอดเข้ามาในเรือนผมกลับทำให้หัวใจที่ยังคงกระสับกระส่ายอยู่ของผม หวันไหวอย่างบอกไม่ถูก

"เวลาที่มากพอที่พี่จะจีบนายติดใจ"

"จีบ..."

พอพี่ก็ถอนพูดออกมาแบบนั้น ผมก็ถึงกับไม่กล้าสบสายตากับเขา ผม เคยคิดว่าคำว่า 'จีบ' เป็นคำที่ใครๆ ก็สามารถพูดได้ทั้งนั้น แต่พอพี่เขาเป็นคน

พูดแล้ว ผมกลับรู้สึกได้ถึงความหนักแน่นที่ไม่อาจเมินเฉยได้

ถ้าคงจีชอกพูดแบบนี้บ้างละก็...

พอลองได้จินตนาการผมก็นึกถึงใบหน้าของคังจีชอกที่พูดคำนั้นด้วยรอยยิ้มสวยๆ ขึ้นมาทันที ไม่นึกเลยว่าความหนักแน่นของคนสองคนมันจะต่างกันไดขนาดนี้

ความเครียดที่ผ่นคลายลงโดยอัตโนมัติเมื่อนึกถึงคังจีชอกทำให้ผมคลี่ยิ้มออกมาได้

"จะจีบยังไงเหรอกครับ"

"นั่นนะสิ"

ที่เขาอมยิ้มแบบเดียวกับผมก่อนจะยื่นมือข้างหนึ่งมากุมแก้มผมไว้พร้อมกับเกลี้ยนิ้วโป้งที่ริมฝีปากของผมอย่างหยอกล้อ ทันทีที่สัมผัสได้ถึงบรรยากาศแปลกๆ ในการกระทำนั้น หัวใจผมก็พลันเต้นแรงขึ้นมา จากนั้นผมก็ดันตัวที่เขาออกไปโดยสัญชาตญาณ ทำให้มือที่เคยสัมผัสแก้มและนิ้วที่เคยจัดเส้นผมละออกไปเอง

ผมรู้สึกเกือวเกินที่ผลของสิ่งที่เขาออกไปอย่างกะทันหันเลยเปิดปากเพื่อที่จะเปลี่ยนเรื่อง แต่ที่เขาทิ้งหยิบมือถือขึ้นมาดูรูปถ่ายเสียก่อน

"ถ่ายออกมาสวยดีแฮะ"

"รูปไหนครับ"

ผมขยับตัวเข้าไปใกล้เพื่อจะเง้มองโทรศัพท์ของพี่จีคอนแล้วก็เห็นรูปถ่ายที่ผลของของตัวเองตอนที่กำลังพูดติดลมอยู่ ผมมองตัวเองทำปากออกเสียงสระอีก่อนจะคว้าข้อมือของพี่เขาที่ถือโทรศัพท์อยู่เอาไว้หับ

"เดี๋ยวสิครับพี่ ที่ถ่ายออกมาเนี่ย มันแปลกเห็นๆ เลยนีครับ"

"ตรงไหนกัน น่ารักออก"

"น่ารักอะไรเล่า...!"

ถึงในมุมมองของพี่เขาผมจะยังเด็กและดูน่ารัก แต่ไม่ว่ายังไงผมก็ไม่เคยชินที่ได้ยินคำนั้นตรงๆ เลยสักที ถึงอย่างนั้นแววตาของพี่เขาที่มองผมในโทรศัพท์ก็ยังดูหวานหยดย้อยเกินกว่าที่ผมจะตีหน้าขมแล้วถามว่าผมที่

โตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้วน่ารักตรงไหนได้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะใส่เครื่องแบบนักเรียนแล้วเหมือนได้ย้อนกลับไปในช่วงวัยรุ่นที่อารมณ์แปรปรวนหรือเปล่า หัวใจของผมถึงได้เต้นระรัวกับความรักอันอบอุ่นที่พลุ่งพล่านขึ้นมาได้ขนาดนี้

พื้ก็คอนยั้งคงมองรูปถ่ายราวกับถูกดูดเข้าไปในโทรศัพท์โดยไม่รับรู้ถึงใจของผมเลยสักนิด

"ทำไมถึงไม่มีรูปที่พอจะลบทิ้งได้สักรูปเลยนะ"

ผมเขินเลยพยายามกลอกตาหนีเพื่อหลบเกลื่อน แต่แล้วรูปถ่ายของเราที่อยู่ในเครื่องของพื้เขาก็ดึงดูดยาวตาของผมเข้าพอดี รอยยิ้มของพื้เขาที่เผยออกมาในขณะที่สวมกอดผมอย่างแนบแน่นจนแก้มชิดกันนั้นทำให้ผมไม่อาจจะสายตาไปไหนได้ยิ่งกว่าตัวผมที่ทำหน้าเหลอหลาในรูปนั้นเสียอีก

ชั่ววินาทีหนึ่งผมนึกถึงช่วงเวลาตอนที่ตีพิเศษกับพื้เขาในอดีตขึ้นมา ตอนนั้นผมยังใช้ชีวิตโดยไม่มีความโลเลเหมือนอย่างตอนนี้และมักรู้สึกอยู่เสมอว่าตัวเองเป็นพี่น้องแท้ๆ กับพื้เขาเหมือนคังจีซอก

ผมตกอยู่ในห้วงของความทรงจำอันเลือนรางที่นึกว่าลืมนไปแล้วโดยอัตโนมัติ

"ตอนนั้นพื้ก็ถ่ายรูปเยอะแบบนี้ไม่ใช่หรอครับ"

ผมเอ่ยปากพูดถึงเรื่องในวันวานอันแสนสงบสุขที่พื้เขาน่าจะจำไม่ได้แล้ว

ในฤดูร้อนของชั้นมัธยมปลายปีสามช่วงที่กำลังตีพิเศษกันอย่างเข้มข้น ตอนนั้นผมออกไปที่ระเบียงเพื่อพักสมองแล้วก็ถูกพื้เขาถ่ายรูปเอาไว้ ผมยังจำได้ดีว่าลมในช่วงต้นฤดูร้อนที่ควรจะร้อนอบอ้าวในวันนั้นเย็นสบายแค่ไหน

ตอนนั้นพื้เขาถ่ายรูปเสียงดังแซะๆ ติดกันอย่างคล่องแคล่วด้วยมือถือฝาพับที่ต่างไปจากยุคนี้ เขาถ่ายไปพร้อมกับส่งรอยยิ้มร่าเริงที่เหมือนกับคังจีซอกแทนรอยยิ้มสุขุมตามปกติมาให้ผม วันนั้นเขาพูดแต่คำว่า 'น่ารัก' อย่างอารมณ์ดี ไม่รู้ว่าจะชมหรือแค่อยากพูดหยอกล้อกันแน่

'เอาคังจีซอกไปทิ้งแล้วนายเข้ามาอยู่ด้วยกันใหม่ พอดีพี่ชอบเด็กที่สงบเสียงมแล้วก็น่ารักนะ'

ผมเข้าใจว่าเขาล้อเล่นเลยได้กลับไปอย่างล้อเล่นแบบเดียวกัน

'เอาใหม่ล่ะครับ ผมเองก็อยากมีพี่น้องเหมือนกัน'

ทันทีที่ตอบกลับไปแบบนั้น ใบหน้าของพี่จิกอนก็พลันแข็งที่อราวกับติดเข้ากับอะไรบางอย่าง ผมคิดว่าตัวเองแค่ตาผาดเพราะบังเอิญรีบเบือนหน้าหนี แต่ถึงอย่างนั้นผมก็จำคำพูดของพี่เขาหลังจากนั้นได้อย่างชัดเจน

'ไม่ เราเป็นพี่น้องกันไม่ได้หรอก'

ไม่เพียงแต่ใบหน้าที่เรียบตึงเท่านั้น บรรยากาศเองก็เปลี่ยนไปอย่างฉับพลันจนผมนึกว่าตัวเองผล่อทำอะไรผิดไปใหญ่โต แต่แล้วพี่เขาก็กกลับมา มีสีหน้าสดใสเหมือนเคย ทั้งยังลูบศีรษะผมที่ขึงขงโทษก่อนหน้านี้ๆ ที่ไม่รู้แน่ชัดว่าทำอะไรผิดไป

ถ้าไม่เห็นสีหน้าของพี่จิกอนในตอนนี ผมอาจจะนึกว่าตัวเองตาผาดที่เห็นเขาทำหน้าเคร่งขรึมอย่างในตอนนั้นก็ได้อ โดยที่เขากลับมาตาเย็นชา ไร้รอยยิ้มราวกับนำใบหน้าที่มีดหม่นในวันนั้นกลับมาอีกครั้ง

"...วันนั้นที่นายสอบชุนึง พี่ลรูปนายทิ้งไปเกลี้ยงเลย"

ผมนึกถึงใบหน้าของพี่เขาวันก่อนสอบชุนึงที่ตีพิเศษด้วยกันเป็นครั้งสุดท้าย ช่วงนั้นผมคว้าเคร่งกับการสอบเลยไม่ได้สนใจพี่เขาสักเท่าไร หลังจากสอบเสร็จถึงได้เข้าใจเรื่องพี่เขาและตรงกลับไปบ้านของเขาพร้อมกับคังจีชอก แต่เมื่อไปถึงกลับไม่มีใครอยู่เลย มีเพียงอากาศอันเย็นยะเยือกราวกับคลื่นลมหนาวสาดซัดเข้ามาเท่านั้น หลังจากนั้นพี่จิกอนก็เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์โดยไม่บอกผม ไม่รู้เป็นเพราะยุ่งอยู่กับการตั้งตัวทำธุรกิจหรือเปล่า ผมเลยได้ยินแค่ข่าวคราวความเป็นอยู่ของเขาผ่านคังจีชอกเป็นครั้งคราวเท่านั้น ผมอยากถามเขาด้วยตัวเองมาโดยตลอดว่าทำไมจู่ๆ เขาถึงได้ห่างเหินกันไปแบบนั้น แต่ด้วยตารางที่รัดตัวหลังจากสอบเสร็จผมจึงไม่สามารถทำแบบนั้นได้

ไม่สิ...

อันที่จริงมันก็เป็นแค่ข้อแก้ตัวที่ฟังไม่ขึ้นของนักศึกษาที่เพิ่งจะสอบชุนึงเสร็จมากกว่า

ผมยังคงจำกำแพงหนาๆ ที่พี่เขาเป็นฝ่ายก่อขึ้นกับผมในบางครั้งได้ดี กำแพงนั้นเย็นยะเยือกถึงขนาดที่เพียงแค่ทะปลายนิ้วลงไปก็จะรู้สึกหนาวขึ้นสองสามเท่าแล้วทำให้ตัวผมแข็งทื่อไปทันที ไม่เพียงเท่านั้นแม้แต่ตัวพี่เขา

ที่ควรจะมีอยู่หลังกำแพงนั้นก็ยังดูเหมือนจะหายไปอย่างไร้ร่องรอยจนผม
หวาดหวั่นและไม่กล้าคิดแม้แต่จะสัมผัสมันอีก

ผมนึกถึงกำแพงน้ำแข็งอันขมุกขมัวที่เคยรู้สึกหวาดกลัว ก่อนจะเห็นว่า
พีจีกอนกำแพงโทรศัพท์แน่นขึ้นจนนิ้วมือแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวซีด

"พีได้แต่โทษตัวเองที่ถ่ายรูปนายเก็บไว้เต็มไปหมดเพราะนายน่ารักมาก
จนทนไม่ไหวแล้วก็ค่อยๆ ลบมันทิ้งทีละรูปๆ..."

นัยน์ตาของพีที่มองโทรศัพท์นั้นมืดมนจนหัวใจผมสั่นไหว

"ตอนนั้นพีต้องทำแบบนั้นเพราะไม่กล้าพอที่จะมองหน้านายที่มองแต่
น้องชายของพีได้"

ความรู้สึกในวันวานของพีจีกอนส่งผ่านมาจากทางหัวไหล่ของผมที่นั่งชิดกัน
และแล้วผมก็ได้รู้ว่าสาเหตุที่พีเขาก่อกำแพงและตีตัวออกห่างจากผม
แบบนั้นทั้งหมดเป็นเพราะตัวผมเอง เพราะผมชอบคงจีจอกที่ไม่ใช่ใครอื่น
พีเขาเลยเลือกที่จะหันหลังให้ผมด้วยตัวเอง เพียงแค่จินตนาการว่าพีเขา
จะรู้สึกยังไงในช่วงเวลานั้น หัวใจผมก็เจ็บแปลบไปทั้งดวงแล้ว ถ้าได้ตกอยู่ใน
สถานการณ์เดียวกันกับพีเขาผมเองก็คงจะทำแบบนั้นเหมือนกัน ผมเลย
ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องของคนอื่นที่อยู่ไกลตัวเลยสักนิด

พีจีกอนเปลี่ยนสีหน้าอย่างฉับพลันก่อนจะยิ้มให้ผมอย่างสบายๆ

"โชคดีจังที่ตอนนี้พีสามารถถ่ายรูปของนายเหมือนสมัยก่อนได้อีกครั้ง"

ผมวางมือลงบนหลังมือของพีเขาที่เลื่อนลงมาอยู่ระหว่างเราอย่างแผ่วเบา
อุณหภูมิในกายอันอบอุ่นของพีเขาที่ไม่อาจเทียบได้กับตอนที่เขาส่งกำแพง
ถูกส่งผ่านฝ่ามือมา

"ถ้าเทียบกับเมื่อก่อนแล้วฝีมืออาจจะด้อยลงไปบ้าง...แต่พีถ่ายเยอะๆ
ได้ตามใจชอบเลยครับ"

ผมขยับปากพูดเสียงแผ่วพร้อมกับหลบตามองต่ำลง ทั้งที่นั่นอยู่ข้างกัน
และน่าจะได้อินชัดเจน แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้ไม่ตอบรับและไม่แสดงปฏิกิริยา
ใดๆ เลย

ผมชะงักก่อนจะกลอกตาไปทางพีเขา แล้วก็เห็นเขาแค่กะพริบตาปริบๆ

ราวกับประหลาดใจเล็กน้อย พอถามว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ เขาก็ก้าวหน้าออกมา
เบาๆ ราวกับเพิ่งได้สติ จากนั้นก็ยกมือที่ถูกผมกุมอยู่ขึ้นมามองทั้งอย่างนั้น

"ก็นายจับมือพี่นี่"

"ที่ผ่านมาระกัจับมือกันบ่อยไม่ใช่หรือครับ"

ตั้งแต่รู้ความจริงว่าต่างฝ่ายต่างมีวงแหวนเชื่อมกัน เขาก็แทบจะจับมือกัน
ทุกวัน ตอนนอนในท่าสวมกอดกัน พี่ก็อ곤ก็มักประสานมือเข้ากับมือซ้าย
ของผมราวกับลุ่มหลงมัน ตอนที่อยู่ด้วยกันสองคนก็เหมือนกัน ผมเลยงัดที่เข
าทำหน้าประหลาดใจแบบนี้ทั้งๆ ที่เราจับมือกันมาจนแทบนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

บรรยากาศแปลกๆ อบอวลไปทั่วใบหน้าของพี่เขา ก่อนที่รอยยิ้มอัน
อบอุ่นและอ่อนโยนจนพาให้ใจผมหลุดลอยจะปรากฏขึ้น

"นี่เป็นครั้งแรกที่นายจับมือพี่ก่อนหน้านี้"

พี่ก็อกริมฝีปากของผมขึ้นมาจูบราวกับเป็นเรื่องปกติ เขากดริมฝีปากที่
นุ่มหยุ่นชวนรู้สึกดีลงมานั่นวางข้างซ้ายโดยไม่เว้นว่างให้รอยจูบได้หายไป
แม้แต่สักวัน ผมรู้สึกเหมือนกระแสไฟฟ้าที่ชวนวูบวาบแปลกๆ แล่นปราดจาก
จุดนั้นลามไล่ไปทั่วร่างกาย

"ดีจัง"

พี่เขายังคงไม่ละริมฝีปากไปจากเรียวนิ้วซ้อนตาขึ้นมาดมผม นัยน์ตา
สีดำนสนิทที่สะท้อนแต่ภาพของผมและหางตาที่ยกขึ้นอย่างมีเสน่ห์ชวนให้
หลงใหลนั้นได้ยึดครองพื้นที่สายตาของผมไปจนหมด

"ทุกอย่างที่พี่ทำเป็นครั้งแรกกับนายมันรู้สึกดีไปหมดเลย"

กระแสไฟฟ้าที่แล่นปราดไปทั่วตัวเมื่อครู่ไหลมารวมกันอยู่ในหัวใจผม
ถ้าไม่ใช่เพราะอย่างนั้นหัวใจของผมคงไม่ปวดแปลบถึงขนาดนี้เพียงเพราะ
คำพูดนั้นหรอก

ผมรู้ว่าพี่ก็อกรู้สึกยังงี้

เบื้องหน้ายิ้ม แต่ในใจกลับร้องให้ เขาหน้าขึ้นอกตรมกับการกระทำเล็กๆ
น้อยๆ ที่คงจีจอกเคยทำกับผม และให้ความหมายกับคำว่า 'ครั้งแรก' ราวกับ
จะเน้นย้ำอีกครั้งว่าผมเป็นคนพิเศษสำหรับเขา ทุกวันนี้ก็อาจจะยังเป็นเช่นนั้น

ไม่เคยเปลี่ยน เพราะแบบนั้นถึงแม้เขาจะดูดีใจ แต่ขณะเดียวกันก็ดูเศร้าใจ
อยู่ในที่

ผมมันคนเห็นแก่ตัว

เห็นแก่ตัวมากเสียจนไม่แยแสอะไร

ผมที่หวังให้พี่เขายึดติดกับ 'ครั้งแรก' ที่มีร่วมกันกับผมมากกว่านี้จะ
เห็นแก่ตัวได้ถึงขนาดไหนกันนะ

เป็นเพราะอิทธิพลของเครื่องแบบหรือเปล่าล่ะ...

ผมค่อยๆ นึกทบทวนถึงสมัยมัธยมปลายที่จำได้อย่างเลื่อนราง

ตอนนั้นผมเคยทำแบบนั้นด้วยเหว

ตอนนี้ยังมีอะไรเหมือนเดิมไหมนะ

แต่ถึงยังไงเรื่องนั้นผมก็เปลี่ยนไปแล้วล่ะนะ

เราแม้แต่คุยกันไม่รู้จบจนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเวลาผ่านไปแค่ไหนแล้ว แม้จะ
เปลี่ยนเสื้อผ้าและออกมาจากคาเฟ่แล้วความรู้สึกและบรรยากาศในตอนนั้น
ก็ไม่ได้เลือนหายไปโดยสิ้นเชิง เราเลยคุยกันลากยาวกระทั่งตอนที่กินข้าวเสร็จ
แล้วกลับมาที่คอนโด

"ตอนนั้นมีหลายครั้งมากที่ผมรู้สึกว่าพี่โหดเกินไปมากๆ มองยังงั้นก็
ไม่ใช่โทษที่เด็ก ม.ปลาย ปีสามจะแก้ได้เลยสักนิด"

พอผมบ่นอุบอิบระหว่างขึ้นลิฟต์คอนโด พี่เขาก็ขยับเข้ามาประชิด
ด้านหลังแล้วหัวเราะเบาๆ

"แต่นายก็แก้โทษได้จูละเลยไม่ใช่หรือไง"

"ก็เพราะผมโอดครวญอยู่พักใหญ่ พี่ถึงได้ยอมบอกใบ้จนผมแก้ได้ไงครับ"

ผมขำพริตขณะยื่นมือออกไปกดรหัสผ่านบนแป้นดอร์ล็อก

ทว่ายังไม่ทันจะได้กดตัวเลขตัวแรก นิ้วมือก็หยุดชะงักไปเนื่องจาก
สัมผัสที่โอบเอวซึ่งมาจากทางด้านหลัง กลิ่นกายหอมกรุ่นของพี่เขาลอยมา
แตะที่ปลายจมูก พร้อมกับอุณหภูมิของร่างกายอันใหญ่โตที่ทับถมลงมาบน
แผ่นหลังนั้นได้แผ่ซ่านมาถึงผมจนชวนให้รู้สึกดี ผมไม่ได้รู้สึกพึงพอใจกับ
การที่ถูกกอดอยู่ในอ้อมอกแกร่งอันแสนอบอุ่นของพี่เขายามหลับตานอน

เพียงเท่านั้น แต่ผมยังรู้สึกปลอดภัยอย่างน่าประหลาดใจกระทั่งในช่วงเวลาแบบนี้ด้วย

"ถ้าเป็นเจ้าจีซอก พี่ไม่ยอมไปให้หรอก"

พี่จีกอนที่ยืนฟังลงมาพร้อมกับจะชูก้นล่างบนไหล่ผมจากทางด้านหลัง จับแขนของผมที่ยื่นออกไปเปิดดอร์ล็อกเอาไว้ เร็วนี้ยาวที่ค่อยๆ เคลื่อนไป จับมือผมนั้นให้ความรู้สึกวาบวามที่เกินกว่าความรู้สึกจึกจื้ไปไกล ผมรู้สึกได้ถึงจังหวะหัวใจของพี่เขาผ่านแผ่นหลังที่แนบชิดติดกันในทุกครั้งที่เขาหายใจ

"เพราะเป็นนายไจล่ะ พี่ถึงยอมไปให้"

กระทั่งมือของพี่เขากุมหลังมือของผมมิด ผมก็รู้สึกถึงจังหวะการเต้นของหัวใจที่แปลกไปได้ชัดเจนยิ่งกว่าเดิม คงเป็นเพราะเขาจับข้อมือของผมอยู่

หัวใจพี่เขา...มันเต้นเร็วขึ้น

ผมสัมผัสได้ถึงจังหวะหัวใจที่เต้นเร็วขึ้นผ่านกายที่แนบชิดกัน และถึงแม้จะไม่ได้สัมผัสกันนานนักแต่ก็รับรู้ได้ในทันที

พอรับรู้ถึงมันแล้วหัวใจของผมก็พลันเต้นผสานเป็นจังหวะเดียวกันกับเขาอย่างรวดเร็ว

พี่จีกอนยังคงจับมือผมเอาไว้โดยใช้นิ้วชี้ของผมเคลื่อนไปกดรหัสผ่าน ผมแค่มองมือตัวเองกดตัวเลขตามที่มือของพี่เขาขยับราวกับลิ้มรสผ่านที่เคยกดจนคล่องมือในยามปกติไปเสียสนิท

"ไม่อยากเข้าไปเลย..."

พี่จีกอนพิมพ์ความเสี่ยงอยู่ในจังหวะที่กดเลขตัวสุดท้าย ทำเอาใบหน้าของผมร้อนผ่าวตั้งแต่ใบหูเพราะน้ำเสียงที่ฟังดูแหบพร่าแต่ก็ร้อนใจของเขา

พี่เขากดรหัสผ่านทั้งหมดไว้แล้ว แต่ยังไม่ได้กดเครื่องหมายดอกจันตัวสุดท้าย เขาผละมือออกจากมือของผมราวกับยกเลิกการตัดสินใจให้กับผม และดูเหมือนกับว่าตัวเขาเองจะไม่กดดัน มือใหญ่ที่เคยกุมหลังมือของผมเลื่อนลงมาโอบรอบเอวผมพร้อมกับแขนอีกข้างแทน พอคิดว่าถูกกักตัวอย่างเต็มรูปแบบจนหนีไปไหนไม่ได้แล้วหัวใจของผมก็พลันสั่นไหวอย่างรุนแรง เสียงหายใจของพี่จีกอนดังคลอเคลียอยู่ข้างหูของผม

"อุตสาหได้..."

ป๊อป...แกรก...

ก่อนที่จะเขาจะทันได้พูดต่อ เสียงประตูก็ดังขึ้นโดยอัตโนมัติ เท่านั้น
ยังไม่พอ ประตูที่เปิดสนิทยังเปิดออกเองด้วย

"มาแล้วก็เข้ามาสิ"

คงจีซอกที่เป็นคนเปิดประตูจากข้างในพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ผม
ไม่เห็นเขาติดต่อนมาเลยนึกว่าเขาจะกลับคอนโดฯ ชั่วแฉะๆ ไม่นึกเลยว่าเขา
จะกลับมาก่อน

คงจีซอกที่เปิดประตูเบี่ยงตัวให้ด้วยใบหน้าไร้อารมณ์และมองตรงมานิ่งๆ
ราวกับรอให้พวกเราเดินเข้าไปเอง เขาส่งสายตาคัลล้ายกับว่าอยากจะพูดอะไร
บางอย่างกับพี่จีกอนที่ยืนกอดผมอยู่มากกว่าจะพูดอะไรกับผมที่ตัวแข็งทื่อ
ไปแล้ว

ผมไม่รู้จะมองไปทางไหนเลยได้แต่กลอกตาไปมาอย่างเล็กลัก

ถ้าผมมีมอ่งแปลกๆ จะทำยังไงดี แต่จะว่าไปแล้วใครมาเห็นแบบนี้เข้า
ก็คงจะมองว่าแปลกอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง

ผมเพิ่งถูกเขาสารภาพรักได้ไม่นาน แต่ไม่ทันไรก็ไปกอดกับพี่ชายแท้ๆ
ของเขาในท่าทางที่ชวนให้คิดไปไกลแบบนี้ มันก็สมควรที่เขามองแปลกๆ
แต่ถึงอย่างนั้นผมก็บอกเขาไม่ได้เด็ดขาดว่าพี่ชายของเขาเองก็มาสารภาพรัก
กับผมเหมือนกัน

ไม่สิ ถึงจะถูกสารภาพรักแล้ว แต่ยืนด้วยกันในท่าทางแบบนี้ แม้แต่
ตัวเราเองก็ยังไม่รู้จะเข้าใจยังไงเลย

เดิมทีผมกอดพี่เขาและถูกพี่เขากอดตอนนอนมานับครั้งไม่ถ้วนก็เลย
ไม่ทันคิดและไม่ได้เงินอะไร แต่ในสายตาของคงจีซอกที่ไม่รู้เรื่องวงแหวน
และไม่รู้ว่พี่เขามาสารภาพรักกับผมแล้วคงมองว่าฉกฉวยฉ้อโกงถึงขั้นแฉะๆ
ยิ่งไปกว่านั้นหนึ่งในเหตุผลสำคัญที่สุดที่คงจีซอกสารภาพรักกับผมก็ยังเป็น
เพราะความหึงหวงแบบเด็กๆ ที่ตัวเองอาจจะถูกพี่ชายแย่งเพื่อนอย่างผม
ไปด้วย

ตอนนั้นเองผมถึงได้หัวเราะเจื่อนๆ ออกมาแล้วตีแขนพี่จิกอนเบาๆ

"เอ่อ...พี่ครับ เลิกล้อเล่นแล้วปล่อยผมก่อนเถอะครับ"

ถึงจะพูดไปแบบนี้ แต่วางแขนที่เป็นเหมือนบ่วงรัดของพี่จิกอนก็ไม่มีที่ทำ
ว่าจะคลายออกเลยสักนิด ผมหันกลับไปหมายจะพูดย้ำด้วยใบหน้าเหลือหลา
ก่อนจะได้เห็นใบหน้าที่เย็นชาขึ้นอย่างฉับพลันของพี่เขา

นี่เขาสองคนกำลังเชือดเฉือนกันผ่านสายตาโดยที่ผมไม่รู้เรื่องคนเดียว
หรือยังไงกัน

ตอนนั้นเองคังจีชอกก็ตีแขนของผมแล้วใช้มืออีกข้างกระชากแขนของ
พี่จิกอนออกอย่างแรง

"หมอนี้บอกให้เลิกล้อเล่นไม่ใช่หรอ"

ผมรู้สึกได้ถึงความเย็นยะเยือก แม้กระทั่งในน้ำเสียงของคังจีชอก

"แล้วถ้าฉันไม่ได้ล้อเล่นล่ะ นายจะทำไม"

เสียงของพี่จิกอนที่ตอบกลับไปในันฟังดูเย็นชาไม่แพ้กัน

หลังจากที่ผมหลุดออกมาจากอ้อมแขนของพี่จิกอนแล้วก็ถูกคังจีชอก
ดึงเข้าไปด้านในหนึ่งก้าว และในจังหวะที่กำลังจะหันไปมองพี่ที่ยืนอยู่หน้าประตู
คังจีชอกก็คลี่ยิ้มพลางหัวเราะแหยๆ รวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"กลับเข้าจ้ะนะ พอฉันไม่อยู่แล้วไปเที่ยวเล่นกันที่ไหนมา แล้วช้าล่ะ"

"หา? เอ่อ...กินมาแล้วนะ"

พอบรรยายภาพลึงจากหน้ามือเป็นหลังมือ ผมเลยตอบกลับไปด้วยงๆ

ดูเหมือนเขาจะโกรธ แต่จริงๆ ก็ไม่ได้โกรธแฮะ

คังจีชอกตีแขนของผมเดินเข้าไปข้างในอย่างเป็นธรรมชาติ

"เมื่อกั๊นยเห็นแซตหรือยัง พวกนั้นชวนเราไปเที่ยวที่ไห่ล็กที่ตอน
เปิดเทอมนะ"

"ในกรุปแซต?"

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็กข้อความเอาตอนนั้น จำนวนข้อความที่ยัง
ไม่ได้อ่านในกรุปแซตที่เพื่อนร่วมรุ่นที่สนิทๆ รวมตัวกันสร้างขึ้นมานั้นมีมากกว่า
สามร้อยข้อความเข้าไปแล้ว

"ฉันปิดแจ็กเตียนไว้ก็เลยไม่รู้ล่ะ"

ไม่รู้ว่าพวกนั้นคุยอะไรกันเยอะแยะขนาดนี้ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่กล้า
แม้แต่จะเปิดอ่าน คงจี๋ชอกมองใบหน้าที่ซีดเผือดของผมพรางตบป้ออย่าง
สนิทสนม

"ทุกคนน่าจะอ่านหมดแล้วยกเว้นนาย แคมโพสตรูปที่เกี่ยวข้องที่จะไปกัน
ยาวเป็นพีคเลย นายลองเปิดอ่านดูหน่อยเถอะ"

"อืม เข้าใจแล้ว"

ผมจับมือที่วางอยู่บนป้อออกแล้วเดินกลับห้องของตัวเอง พอเห็นเพื่อนๆ
พูดถึงเรื่องไปเที่ยวกันอย่างตื่นเต้นอย่างที่กำลังชอกบอกแล้ว ผมก็เพิ่งนึกถึง
เรื่องปิดเทอมขึ้นมาได้

"อุซอซา"

พี่จิกอนเรียกผมไว้ก่อนที่ผมจะเปิดประตูเข้าไปในห้อง ผมหันหน้าไปทันที
ที่ได้ยินชื่อของตัวเองราวกับสุนัขเห่าๆ ก่อนจะเห็นรอยยิ้มอันอ่อนโยนของ
พี่เขาเต็มสองตา

"ขอบใจที่วันนี้เราเข้ากันได้สินะ นายพักผ่อนให้เต็มที่เถอะ"

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนี้ของพี่จิกอน ชอกมุมหนึ่งของหัวใจก็พลันรู้สึกอึดอัด
ขึ้นมา

เข้ากันได้ดี...?

คนที่ชวนไปเดดคือพี่แท้ๆ ส่วนคนที่ลังเลแล้วตอบรับอย่างช่วยไม่ได้นั่น
คือเราเอง เพราะแบบนั้นมันจึงไม่ใช่คำพูดที่ผิดอะไร แต่ทำไมเราถึงได้รู้สึกอึดอัด
ขนาดนี้กันนะ

เราไม่ได้อยากไป แต่ก็ถูกพี่ลากไปไม่ใช่หรือไงกัน

จะมาบอกว่าเราเข้ากันได้ดีไม่ได้สิ

จริงอยู่ที่ผมรู้สึกสนุก อีกทั้งยังรู้สึกดีที่ได้ใกล้ชิดกับพี่เขามากขึ้น ถึงคำว่า
เดดจะฟังดูเกินไปสักหน่อย แต่แค่ได้นึกย้อนถึงความหลังและได้หัวเราะกับ
พี่เขาอย่างสบายใจ มันก็มากพอที่จะทำให้ผมอยากไปเที่ยวกับพี่เขาอีกครั้งแล้ว
แม้แต่ตอนนี้ผมก็ยังคิดว่าครั้งถัดไปผมจะเป็นฝ่ายชวนพี่เขาไปเที่ยวเล่นด้วยกัน

ก่อนดีใหม่ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่กล้าเปิดปากบอกสิ่งที่อยู่ในใจออกไปทั้งหมด
 คงจีชอกกำลังจ้องมองผมและยืนคั่นอยู่ระหว่างผมกับพีจีคอน

"วันนี้สนุกดีนะครับพี"

นั่นคือทั้งหมดที่ผมสามารถพูดได้ต่อหน้าคังจีชอก และถึงแม้จะพูดออกไป
 เพียงเท่านั้น แต่ผมก็ยังคิดมากอยู่ดีว่าจริงๆ แล้วควรพูดมันออกไปหรือเปล่า

พอเข้ามาในห้องแล้วปิดประตู ผมถึงได้ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่
 อึดอัดชะมัด

ผมรู้สึกแน่นที่ลำคอราวกับผูกเงกไทล่องหนเอาไว้ และทันทีที่เข้ามา
 ในห้องผมก็เปิดหน้าต่างออกกว้างแล้วยื่นหน้าออกไปข้างนอกหน้าต่าง อากาศ
 เย็นยามค่ำคั่นคอยช่วยให้หายใจได้เต็มปอดหน่อย

ผมเท้าแขนกับกรอบหน้าต่างขณะมองไปที่ประตูพลาซิกกั๊งวลเกี่ยวกับ
 บรรยายาศของสองคนนั้นที่น่าจะยังอยู่หลังบานประตูนั้น

ทำไมหมอนั่นถึงได้กลับมาเลยล่ะ

ปกติถึงจะแยกกันแต่หมอนั่นก็จะรายงานให้ผมรู้ก่อนเหมือนเด็กๆ
 ถ้ากลับถึงห้องแล้วก็จะบอกว่ากลับถึงห้องแล้ว ถ้ากลับช้าก็จะบอกว่ากลับช้า
 แต่ทำไมวันนี้ถึงไม่ติดต่ออะไรมาก่อนเลยนะ

บรรยายาศมันแปลกไปหน่อยๆ และ มีเรื่องอะไรกับคนที่บอกว่าจะไป
 เจอหรือเปล่านะ

ผมคิดแบบนั้นก่อนจะสายศีรษะในทันที

คังจีชอกแปลกไปหลังจากวันที่เขาสารภาพรักกับผม แต่พอเห็นใบหน้า
 ที่ยิ้มแย้มๆ เมื่อครู่แล้วผมก็รู้สึกว่าเขากลับมาเป็นคังจีชอกคนเดิมอีกครั้ง

ถึงตอนที่หมอนั่นจ้องพีจีคอนจะยังดูน่ากลัวอยู่หน่อยๆ ก็เถอะ...

และมันก็ทำให้ผมต้องกลับมามองคังจีชอกใหม่ว่าคังจีชอกเองก็ส่ง
 สายตาเยินชาแบบนั้นเหมือนพีเขาได้ด้วยเหมือนกัน

พี่น้องก็คือพี่น้องกันอยู่วันยังค่ำ

ผมคิดแบบนั้นพลางอ่านข้อความที่ดองเอาไว้ หลังจากไถดูเนื้อหาที่
 พวกเพื่อนฯ พุดคุยกันอย่างตื่นเต้นแล้ว ผมก็เห็นรูปบ้านพักตากอากาศที่ดู

นำไปสองสามรูป

อยากไปเที่ยวที่แบบนี้บ้างจัง

จะว่าไปแล้วนอกจากการไปเที่ยวเล่นเป็นกลุ่ม ผมก็ยังไม่เคยไปท่องเที่ยวแบบเป็นจริงเป็นจังมาก่อนเลย แม้แต่การได้ไปท่องเที่ยวกับครอบครัวที่แสนจะธรรมดานั้นก็ราวกับเป็นความฝัน มันก็สมควรอยู่หรอกที่ผมจะตื่นเต้นกับรูปบ้านพักตากอากาศแนวนี้ที่พวกเพื่อนๆ แนะนำมา

ผมมองรูปนั้นราวกับลิ้มเรื่องบรรยากาศที่น่าอึดอัดก่อนหน้านี้ไปเสียสิ้น ก่อนจะลูบหน้าด้วยมือเปล่าเมื่อความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว ถึงจะคิดเรื่องท่องเที่ยวที่ไม่ได้ไปมานานนั้นมา แต่ผมในตอนนั้นคงทำให้ชอบมันไม่ลงหรอก

ก็เราอนไม่ได้ถ้าไม่มีพืชนา

เรื่องการไปเที่ยวจึงเป็นไปไม่ได้เลย เว้นเสียแต่ว่าจะไปเที่ยวแบบไปเข้าเย็นกลับ

ในตอนนั้นเองผมก็หัวเราะแห้งๆ ออกมาพร้อมกับที่ความคิดหนึ่งได้ผุดขึ้นมาต่อท้าย

นี่เราคงบ้าไปแล้วสินะที่คิดว่าแค่ไปกับพี่สองคนก็หมดเรื่องแล้ว

ผมไปเคตมาครั้งหนึ่ง และตอนนี้กำลังคิดไปถึงเรื่องเที่ยวอยู่ พอโบหน้าร้อนผ่าแล้วสติก็แทบจะไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ผมลูบแก้มที่เห่อร้อนขึ้นมาพลาจแค้นหัวเราะ

ตอนนั้นเองโทรศัพท์มือถือก็สั่นครืดยาวๆ พอเห็นชื่อที่อยู่บนหน้าจอโบหน้าของผมก็พลันแข็งค้างไป

'แม่'

นัยน์ตาของผมที่จ้องมองหน้าจอคงจะกำลังสั่นไหวอย่างรุนแรงพอๆ กับมือของผมที่จับโทรศัพท์อยู่ในขณะนี้

ในหัวของผมพลันมีความคิดต่างๆ ผุดขึ้นมาเต็มไปหมด

แม่โทรมาทำไมกัน

นี่เราทำอะไรผิดไปหรือเปล่า

หรือแม่จะรู้เรื่องที่เรานอกจากห้องสตูดิโอเล็กๆ นั้นโดยที่ไม่ได้บอกกล่าว
กันก่อนหรือเปล่า

หรือไม่บางทีแม่ก็อาจจะแค่มาถามไถ่ดูว่าสอบเป็นยังไงบ้างก็ได้

แต่แม่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเราสอบและปิดเทอมเมื่อไหร่...

ในหัวของผมเต็มไปด้วยความคิดที่อัดแน่นจนจนจะระเบิดและรู้สึก
ปวดหัวขึ้นมา แม้มันจะเป็นอาการที่ผมมักประสบทุกครั้งที่ว่า 'แม่'
ปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์ แต่ผมก็ยังไม่ชินสักที

ผมวางมือลงบนปุ่มรับสายอย่างช้าๆ ขณะที่อีกมือหนึ่งกำลังกุมหน้าผาก
ที่ปวดตุบๆ

"ครับ แม่..."

"ทำไมรับช้าขนาดนี้ แม่เคยบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่ามัวลีลาแล้วก็ให้
รับสายทันทีนะ"

แม่ตบตบกับก่อนที่ผมจะทันได้พูดอะไรพร้อมกับตะคอกใส่ผมอย่างเย็นชา
แม่เป็นคนที่ไม่รับสายทันทีที่ติดต่อมาก็จะยิ่งโมโหเป็นเท่าทวีเวลาที่ต้อง
รอฟังเสียงรอสาย ยิ่งผมลังเลเพราะแม่ไม่ได้ติดต่อมานาน มันก็ยิ่งเป็นต้นเหตุ
ของความโกรธเกรี้ยว

ผมคิดหาข้อแก้ตัวอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็พลัดจังหวะนั้นไปเมื่อแม่เริ่ม
ตวาดเสียงสูง

"ยังไม่ตอบอีก?"

น้ำเสียงของแม่วางกับมีดอันแหลมคมที่จอลำคอของผมอยู่ ทำให้ผม
ต้องปริปากพูดทั้งที่ไม่ได้อยากพูด

"ขอโทษครับ ต่อไปผมจะระวัง"

"เอาแต่พูดขอโทษทุกครั้งมันใช้ได้ที่ไหน ถ้าจะขอโทษก็อย่าทำแบบนั้น
ตั้งแต่แรกสิ"

น้ำเสียงที่เข้มงวดขึ้นของแม่เป็นอะไรที่ทำให้ผมอึดอัดใจได้เสมอ และ
ทั้งที่เพิ่งจะรับสาย แต่ผมก็รู้สึกเหนื่อยใจไปแล้ว นี่ยังไม่รวมอาการปวดตุบๆ

ในหัวที่รุนแรงขึ้นเช่นกัน

"แกปิดเทอมตั้งแต่วันไหน"

"ตั้งแต่วันนี้ครับ พอดีวันนี้เป็นวันสอบวันสุดท้าย"

อันที่จริงผมอยากโกหกว่าผมจะปิดเทอมหลังจากนั้นอีกพักใหญ่ แต่แม่มคงจะติดตอไปหาคังจีชอกเป็นคนแรกเพื่อยืนยันคำพูดของผม เพราะรู้อยู่แล้วว่าเราอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน แม่เลยน่าจะทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราวและชักใช้หมอนั้นเรื่องวันปิดเทอม ซึ่งแน่นอนว่าคังจีชอกก็คงจะหัวเราะแหยๆ แล้วตอบกลับไปตามจริงอีกตามเคย ถึงยังบังคับผมกับบอกให้คังจีชอกพูดโกหกไม่ได้อยู่แล้ว สุดท้ายผมจึงต้องจำใจตอบกลับไปอย่างว่าง่าย

แม่ตอบกลับมว่า 'ดีเลย' ก่อนจะลดเสียงให้ต่ำลง

"ออกจากห้องที่เธออยู่แล้วกลับมาอยู่กับแม่สิ พอดีคราวนี้แม่ขยายร้านนิดหน่อยเลยขาดคนนะ"

ร้านที่แม่ทำกิจการอยู่คือร้านที่เป็นศูนย์รวมจำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านประเภทต่างๆ อย่างครบครัน เช่น โทรทัศน์ ไม้ตบูก หรือตู้เย็น แม่เป็นคนที่มีทักษะในด้านธุรกิจ ทำให้ตอนนี้ยังบริหารร้านได้ดี บางครั้งคังจีชอกที่ไม่เห็นสมควรก็โทรไปถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกับแม่แทนผมแล้วก็นำเรื่องที่ว่าร้านคึกคักมากแค่ไหนมาเล่าให้ผมฟัง ด้วยเหตุนี้การที่แม่จะขยับขยายร้านจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจอะไรนัก

เพียงแต่ผมอดที่จะตกใจไม่ได้กับเรื่องที่บอกให้ออกจากห้อง

"ถ้าจะแค่ให้ช่วยงานช่วงปิดเทอมก็ไม่เห็นจำเป็นต้องให้ออกจากห้อง..."

"ก็แม่ไม่ได้จะให้ช่วยงานแค่ช่วงปิดเทอม เขาเป็นว่าจัดการให้เรียบร้อยแล้วรีบมาซะ ยังไงห้องนั้นก็ไม่ว่าจะมีข้าวของอะไรมากมายอยู่แล้ว อย่าสร้างขยะ มีอะไรทิ้งได้ก็ทิ้งไปให้หมดก่อนมาล่ะ"

ผมรู้สึกจุกในลำคอกับคำพูดของแม่ ถึงแม้จะเคยชินกับคำพูดที่ไม่ใส่ใจอะไรผมเลยสักนิด แต่ตอนนี้ผมคงไม่อาจทนเฉยได้จริงๆ

"แม่ครับ เทอมหน้าผมยังต้อง..."

"พักการเรียนก็ได้ไม่ใช่หรือไง ก็พักการเรียนแค่สองปีเอง"

พูดจาง่ายๆ แบบนั้นได้ยังไงกัน
บางครั้งผมก็ไม่เข้าใจแม่เลยจริงๆ

หลังจากหย่าร้างกับพ่อ ทุกครั้งแม่จะยึดแต่ตัวเองเป็นหลักและมัก
เรียกร้องอยู่เสมอ เดิมทีร้านที่แม่บริหารงานอยู่ก็เป็นร้านที่บริหารงานโดย
พ่อผู้มีความเชี่ยวชาญด้านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ แต่ร้านนั้นก็ได้เปลี่ยนชื่อ
เจ้าของเป็นค่าชดเชยสำหรับการหย่าร้าง อันที่จริงเรื่องนั้นก็ไม่มีอะไรที่เป็น
ปัญหาใหญ่โต อีกอย่างสถานะของแม่หลังจากที่ตัดพ้อออกไปแค่คนเดียว
ก็ถือว่าดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนและไม่ได้เลวร้ายอะไร

แต่เวลาที่แม่ต้องการจะร้องขออะไรจากผม แม่ก็มักทำตัวเป็นคน
ที่น่าสงสารและอ่อนไหวง่ายที่สุดในโลก

"หรือว่าแกไม่อยากช่วยงานแม่"

"เฮ้อ...แม่ครับ มันไม่ใช่แบบนั้นนะครับ"

"ถ้าไม่ใช่แล้วมันยังงี้ แม่ดูแลร้านเหนื่อยสายตัวแทบขาด ลูกชาย
คนเดียวจะช่วยแบ่งเบาอะไรสักนิดไม่ได้เลยเหรอ ยังงี้แกก็เรียนภาควิชา
คอมพิวเตอร์อยู่แล้วนี่ น่าจะคุ้นเคยกับพวกอุปกรณ์ดี มาช่วยแม่ขายของหน่อย
จะเป็นไรไป!"

ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด

ภาควิชาที่ผมเรียนนั้นจะเน้นหนักไปทางโปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือ
ซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการพัฒนาแอปพลิเคชัน ไม่ใช่การดูแลอุปกรณ์อย่าง
ที่แม่พูด เรื่องภาควิชานั้นก็เรื่องหนึ่ง ส่วนอีกเรื่องหนึ่งคือผมเคยพูดกับแม่
ว่าเรียนโดยไม่พักการเรียนเลยจนกว่าจะจบการศึกษา แต่แม่ก็ไม่คิดจะ
รับฟังเหมือนกับคนที่ไม่ได้สนใจอะไรต่ออะไรเลย

"พักการเรียนแล้วกลับบ้านเดี๋ยวนี้! แม่จะติดต่อเจ้าของห้องแกเพื่อ
ขอเงินค่ามัดจำคืนเอง"

"แม่ครับ คือว่า..."

ให้มันได้อย่างนี้สิ

เงินที่จ่ายไปเป็นค่ามัดจำนั้นผมได้รับคืนมาครบหมดแล้วตอนย้าย

เข้ามาอยู่ในคอนโดฯ ห้องนี้ และผมก็ตั้งใจแล้วว่า จะใช้เงินทั้งก้อนนั้นมาเป็นค่าลงทะเบียนเรียนในเทอมหน้า แม่เป็นคนที่อ่อนไหวกับเรื่องเงินเป็นพิเศษ แม้จะลืมทุกอย่างแต่ก็คงไม่ลืมเบอร์โทรศัพท์ของป้าเจ้าของห้องที่ผมเคยเช่าอาศัยอยู่อย่างแน่นอน ถ้าแม่โทรไปหาฝ่ายนั้นก็น่าจะรู้ว่าผมออกจากห้องนั้นแล้วโดยไม่บอกไม่กล่าวและเอาเงินมัดจำคืนไปหมดแล้วด้วย ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อแม่รู้อย่างนั้นแล้ว แม่คงไม่ลังเลที่จะขอเงินก้อนนั้นจากผมอย่างไมเกรงใจแน่ๆ

"ใจเย็นๆ นะครับแม่ ให้พักการเรียนตอนนี้มันเกินไปนะครับ แค่ช่วยงานช่วงปิดเทอม..."

ผมพูดพลางคิดว่าต้องห้ามแม่ให้ได้ก่อนจะหยุดชะงักไป ถ้าไปช่วยงานแม่ช่วงปิดเทอม ทั้งผมและพี่ก็คงจะไม่เหนื่อยเกินไป ถ้าฟังถ้าใช้ชีวิตแบบนั้นวันหนึ่งก็คงไม่เป็นไร แต่เกินสองวันขึ้นไปนี่เป็นไปได้ยังไง

ทำยังไงดี แบบนี้ก็กลับไปช่วยไม่ได้แล้วนะสิ...

ถ้าบอกว่าไปไม่ได้แล้วแม่จะต้องโกรธเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมาอย่างแน่นอน แค่นี้คิดว่าดีไม่ดีแม่อาจจะตรงดิ่งมาหาถึงที่โซล ผมก็รู้สึกกระวนกระวายแล้ว

ระหว่างที่กำลังครุ่นคิดว่าจะพูดยังไงดี แม่ก็ตำหนิผมเสียงแหลมอย่างรุนแรงว่าถ้าทำงานให้ดีก็หาเงินใช้ได้สบายแล้ว ผมยังต้องกังวลอะไรอีก การเรียนมันสำคัญกว่าแม่หรือไง แม่ผมจะหุ้อไปหมด แต่ผมก็ยังกัดเล็บนิ้วโป้งเหมือนติดเป็นนิสัยโดยที่พูดอะไรไม่ออกเลย

ก็อ๊ากๆ

ระหว่างที่กำลังคิดจนหัวแทบจะระเบิดอยู่นั้น เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

"อุซอ ยา ขอเข้าไปแป๊บหนึ่งได้ไหม"

ก่อนจะตามมาด้วยเสียงของคังจีซอก

ผมได้แต่อาบปากพะงาบๆ อย่างที่ไม่รู้ว่าจะต้องพูดอะไรราวกับสมองหยุดนิ่งไปเสียสนิท แม่ใจหนึ่งจะอยากบอกไปว่าอย่าเข้ามาเพราะกำลังคุยกับแม่อยู่ แต่อีกใจหนึ่งผมก็อยากขอความช่วยเหลือจากเขา

แม่เป็นคนที่ยืนหยัดกับผมและพ่อเท่านั้น แต่ต่อหน้าคนอื่นแม่สามารถ

จัดการภาพลักษณ์ได้แบบตีบทแตก คงจีชอกมักพูดเสมอว่าแม่เป็นคนที่สุดภาพและใจดี ซึ่งทำเอาผมรู้สึกอยากเปลี่ยนความคิดของคงจีชอกทุกครั้งที่เขาพูดแบบนั้น แต่เพราะกังวลว่าเขาจะเว้นระยะห่างจากผมเพราะภาพลักษณ์ของแม่ผมเลยไม่กล้าปรึกษาพูดอะไรออกไป

น่าซ้ำที่ความรู้สึกนั้นยังสืบเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

"ซินอูซอ! นี่แกฟ่งที่แม่พูดอยู่หรือเปล่า!"

"เอ่อ...ครับ"

ผมตอบกลับไปเสียงดังฟังชัดเมื่อได้ยินเสียงดูๆ ของแม่ ก่อนที่ลูกบิดประตูที่ไม่ได้ล็อกจะหมุนไปเองพร้อมกับประตูที่เปิดออก ผมเห็นแววตาที่ดูเป็นห่วงของคงจีชอกผ่านช่องประตู ทั้งที่เขาควรจะรู้สึกแปลกๆ ตอนที่ผมพูดคำว่า 'ครับ' เสียงดังแล้วหมุนตัวกลับไป แต่ดูท่าเขาน่าจะไม่มีไหวพริบพอ เขาเลยสบตากับผมแล้วเดินเข้ามาข้างในทันที

"ไม่ได้การแล้ว เขาเป็นว่าพรุ่งนี้แม่จะไปหา"

"ครับ? เดียวก่อนนะ แม่ไม่รู้ที่อยู่ของผมไม่ใช่เหรอครับ"

"เรื่องนั้นถามเอาจากเจ้าของห้องก็ได้เนี่ย แค่อขอให้บอกที่อยู่ของลูกชายเขาจะใจจิตใจดำไม่บอกเชียรวะขอ บ้าไปแล้ว นี่ยาบอกนะว่าพอโทรไปหาเจ้าของห้องแล้วความจะแตกต่างแอกออกจากห้องไปแล้วนะ"

ท้ายังไงดี บอกไปตามตรงเลยดีไหมนะ แต่ถ้าอย่างนั้นแม่คงต้องบอกให้ยกเงินให้หน่อย...

ผมคิดว่าแบบนั้นอาจจะดีกว่าก็ได้ ถ้ายกเงินให้แม่ไปและมาใหม่ทำงานช่วงปิดเทอมโดยไม่ได้พักก็จะพอหาเงินเป็นค่าลงทะเบียนเรียนในเทอมหน้าได้ ผมกลัวแต่แม่จะบอกว่าไม่ให้ทำแบบนั้นแล้วพยายามลากผมกลับไป

ไม่สิ ขึ้นทำแบบนั้นมีหวังแม่ได้บุญมาที่นี้แน่จากนั้นก็รวบรวมทั้งคงจีชอกและที่สำคัญที่สุดเลยก็คือพี่จีกอน เราต้องแก้ปัญหาของตัวเองโดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้สองคนนั้นสิ

ก็ๆ

เสียงก๊อดเลิบทำให้ในหัวของผมปั่นป่วนไปหมด ถ้ายังเอาแต่ก๊อดเลิบอยู่

แบบนี้เลือดต้องไหลออกมาแน่ๆ แต่ตอนนี้ผมไม่ห่วงพอที่จะไปคิดถึงเรื่องนั้น

"ก่อนอื่นเลยคือ...ตอนนี้ผมไม่ได้อยู่ที่ห้องนั้นแล้วครับ"

ผมพยายามแต่งเรื่องขึ้นมาก่อนที่จะมีมือข้างหนึ่งยื่นมาคว้าโทรศัพท์ไปจากผม พอหันไปหาคังจีชอกอย่างงงๆ ผมก็เห็นหมอนั้นคุยโทรศัพท์แทนผมด้วยใบหน้าระริ่น

"คุณแม่ครับ! ผมจีชอกเองนะครับ"

คังจีชอกปล่อยพลังอันสดใสออกไปเติมพิภพท่ามกลางบรรยากาศที่ตึงเครียดและหนักอึ้งนี้ พลังนั้นของเขาน่าจะส่งไปถึงแม่ด้วย ผมรู้สึกได้เลยว่าน้ำเสียงของแม่ที่ดูผันกระทั้งตอนที่คังจีชอกคว้าเอาโทรศัพท์ไปแนบหูนั้นพลันสงบลงอย่างรวดเร็ว เท่านั้นไม่พอเขายังเอามือป้องปาก ก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ด้วย

"สบายดีไหมครับ ผมคิดถึงคุณแม่จนนอนไม่หลับเลยล่ะครับ ว่าแต่ที่ร้านเป็นยังไงบ้างครับ ตอนที่ถามข่าวคราวครั้งก่อนเห็นบอกว่าเหนื่อยนิดหน่อยสินะครับ"

เขาโทรศัพท์ไปถามไถ่ข่าวคราวกับแม่ผมตอนไหนกันนะ

ผมกะปริบตาปริบๆ พลังกึกเล็บนิ้วโป้ง แต่คังจีชอกก็คว่ำมือผมแล้วดึงออก เขามองนิ้วโป้งที่ผมกัดเบาๆ จนเลือดเริ่มไหลซึมออกมาโดยไม่รู้ตัว ด้วยสีหน้าราวกับตัวเองกำลังเจ็บปวดยิ่งกว่า ก่อนจะใช้ริมฝีปากของเขาจับมัน

"นี่ นาย...!"

ผมตกใจจนไม่ทันได้พูดให้จบประโยคด้วยซ้ำ คังจีชอกใช้ริมฝีปากกับปลายนิ้วโป้งที่ผมเพิ่งขบกัดไป ก่อนจะใช้ลิ้นสีแดงไล่เลียผิวเนื้อที่ถูกกัดไปเบาๆ พลังจ้องมองผมนิ่งโดยที่แววตาไม่สั่นไหวสักนิด

"คุณแม่ครับ ตอนนี้ขออยู่กับผมครับ"

ใบหน้าของผมพลันเห่อร้อนขึ้นมาทันทีที่คังจีชอกพูดจบ ลำพังแค่เลียปลายนิ้วที่เลือดซึมของผมยังไม่พอ นี่เขายังใช้คำว่า 'อยู่กับ' กับผมอีก

สมัยก่อนตอนที่ผมพลิกหน้าหนังสือแล้วถูกกระดาดษาบาดจนเลือดออก คังจีชอกก็มักจะเลียแผลให้ผมอย่างไม่ลังเลใดๆ เหมือนอย่างตอนนี้ ผมรู้ว่า

คำว่า 'อยู่กิน' ในหัวของเขาคงแค่หมายถึง 'การอาศัยอยู่ด้วยกัน' เพียงเท่านั้น และก็คงไม่มีความหมายอื่นเป็นพิเศษด้วย

ทั้งๆ ที่รู้แบบนี้...แต่ทำไมผมถึงได้หวั่นไหวขนาดนี้นักนะ

ผมสับสนจนเหม่อโดยไม่ได้ตั้งมือที่ถูกต้องจี้ชอกจับไว้ออก ในตอนนั้นเอง คังจี้ชอกก็ยกยืมขึ้นที่มุมปาก

"แน่นอนอยู่แล้วครับ อุซอจ่ายค่าเช่ารายเดือนให้ผมด้วยนะครับ ทั้งที่ผมบอกว่าไม่เป็นไร แต่ก็อย่างที่คุณแม่ทราบแหละครับว่าคนอย่างอุซอนะเป็นเด็กจิตใจดีจะตาย"

คังจี้ชอกยิ้มกริ่มก่อนอมปลายนิ้วที่มีเลือดซิบของผมเข้าไปในปาก เพียงเท่านั้นผมก็พลันรู้สึกสับสนขึ้นมาจนได้สติ พอเขาใช้ปลายลิ้นเลียผิวราวกับเช็ดเบาๆ ความรู้สึกวาบหวามแปลกๆ ก็เข้ามาแทนที่ความรู้สึกเจ็บสับสนทันที

"คังจี้ชอก มีอذن..."

"เรื่องคำมัดจำห้องเช่าล่ะหรือครับ"

สายตาของผมจับจ้องโทรทัศน์ที่คังจี้ชอกกำลังถือแนบไว้ที่ข้างหูทันที เมื่อได้ยินเขาย้อนถามไปแบบนี้

เดี๋ยวนะ นี่แม่พูดยันเรื่องเงินคำมัดจำอะไรนั่นกับคังจี้ชอกเลยหรือ

"ตอนนี้เงินไม่ได้อยู่กับอุซอครับ พอดีผมเก็บเงินค่าเช่ารายเดือนที่จะอยู่เทอมหน้ามาแล้วล่ะครับ"

ผมอ้าปากค้างอย่างตกตะลึงกับคังจี้ชอกที่โกหกตาใส

เหมือนนี่เหมือนไม่ใช่คังจี้ชอกที่ผมรู้จักเลย

ที่ผ่านมาผมนี่เป็นคนทีโกหกแทบจะนับครั้งได้ แถมยังโกหกได้ไม่เป็นธรรมชาติแบบสุดๆ จนแค่ฟังก็จับได้ในทันที นอกจากนี้เจ้าตัวยังใส่ชื่อเสียงความรู้สึกผิดที่ต้องโกหก ดังนั้นหากสถานการณ์ไม่คับขันจริงๆ เขาก็ไม่คิดที่จะโกหกโดยเด็ดขาด

ทว่าคังจี้ชอกที่เป็นแบบนี้กลับกำลังโกหกอย่างซ้ำของและดูมันมั่นใจมากๆ ต่อหน้าผม

"คุณแม่ก็ทราบดีครับว่าพี่ชายของผมเป็นประธานของบริษัทที่เป็นที่

ยอมรับเกี่ยวกับสายงานนี้ ก่อนหน้านั้นก็เคยช่วยติวพิเศษให้อูซอด้วย ถ้า
ถือโอกาสนี้ให้อูซอได้เรียนรู้จากพี่ชายผมอย่างใกล้ชิดก็ไม่แน่ว่าจะต้องกังวล
เรื่องงานทำแล้วไม่ใช่หรือครับ ผมคิดแบบนั้นเลยขอให้อูซอมาอยู่ด้วยกัน
นี่แหละครับ"

ฉันไปทำอะไรแบบนั้นตอนไหนกัน เจ้าคนขี้โกหกนี่!

แค่ฉันเป็นเพื่อนที่สนิทใจแล้วคนเดียว นายก็บังเอิญว่างอยู่ห้องหนึ่งพอดี
เลยตัดสินใจชวนมาอยู่ด้วยกันไม่ใช่หรือไง อีกอย่างคนต้นเรื่องที่เสนอเรื่อง
การมาอยู่ที่นี่ก็คือพี่จิกอนอีกต่างหาก

เดี๋ยวก่อนนะ นี่นายกำลังเอาพี่ชายมาอ้างเลยหรือ นายใช้คงจีชอก
ตัวจริงแน่หรือเนี่ย

หวังว่าพี่จิกอนคงไม่ได้กำลังอำผมอยู่หรอกนะ

แต่ต่อให้เป็นพี่จิกอนก็ไม่มีทางเลียนแบบน้ำเสียงหรือดวงตาของ
คงจีชอกได้หรอก ผมแน่ใจว่าคงจีชอกที่อยู่ตรงหน้าคือตัวจริง รวมไปถึง
รอยยิ้มแหละๆ นั่นก็เช่นกัน

"ผมเอ็นดูอูซอมากเลยนะครับ ดีที่ได้เรียนจบแล้วก็น่าจะคว่ำตัวไป
ทำงานในบริษัททันทีเลยละครับ"

คงจีชอกพูดด้วยน้ำเสียงที่ดูใสอารมณ์ยิ่งกว่าเดิม

จะโกหกอะไรก็ช่าง แต่ที่แน่ๆ ดูเหมือนว่าคงจีชอกจะซ้าซองในการ
หวานล่อมแม่ผมจริงๆ เพราะเห็นได้ชัดเลยว่าแม่ที่อยู่ปลายสายน่าจะกำลัง
ขบคิดอะไรบางอย่างอยู่แน่ๆ

มีนักธุรกิจชื่อดังอยู่ในห้องที่ลูกชายจ่ายค่าเช่ารายเดือนไว้ล่วงหน้าเพื่อ
หวังเกาะอยู่ยาวๆ แกมเขาคนนั้นยังเป็นบัณฑิตศึกษาแนวหน้าที่ลูกชาย
ยื่นกรานว่าอยากติวพิเศษด้วย ต่อให้จะต้องทำงานพาร์ทไทม์ควบคู่กันไปด้วย
ก็ตาม และตอนนี้เขาคนนั้นก็ประธานของบริษัทที่หาเงินได้มหาศาล
เมื่อเทียบกับขนาดของบริษัท คนแบบนั้นคงตัวลูกชายของตัวเองเอาไว้แล้ว
ถึงขั้นที่จะดึงไปทำงานด้วยทันทีที่เรียนจบโดยไม่ต้องเตรียมตัวหางานใดๆ เลย
เหตุผลที่แม่ใส่ใจคำพูดของคงจีชอกที่เป็นเพื่อนมากกว่าผม น่าจะเป็น

เพราะพี่จิกอนและบริษัทของเขาที่เคยออกข่าวครึกโครมอยู่ช่วงหนึ่ง

"ใช่แล้วครับ นี่ผมพูดจริงนะครับ คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงไปเลยครับ"

คงจีซอกที่ผมนึกว่าหัวทิ่มคุยกับแม่ผมบ่อยจนเดาทางออกหมดแล้ว ถึงขนาดที่เข้าใจว่าในสถานการณ์อย่างตอนนี้จะต้องพูดอะไรจึงจะคลี่คลายปัญหาได้ ทั้งที่ผมที่ถูกแม่ครอบงำและกดดันมาตลอดเองก็รู้ดีทุกอย่าง แต่กลับไม่กล้าแม้แต่จะลองพูดอะไร

"ถ้าอย่างนั้นผมโยนสายให้อูซอกแล้วนะครับคุณแม่"

คงจีซอกตอบอย่างสดใสและอ่อนน้อม ก่อนจะปล่อยมือผมแล้วยืนโทรศัพท์คืนมาให้ในที่สุด ผมใช้มือที่เลือดหยุดไหลไปตอนไหนก็ไม่รู้รับโทรศัพท์มา แต่ก็ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยกขึ้นแนบหู

"...แม่ครับ"

"นี่แกให้จีซอกได้ยินเรื่องแบบนั้นได้ยังไง แม่ขายหน้าแย่เลย เด็กคนนี้นี่"

อารมณ์ของแม่สับสนมากในช่วงเวลาสั้นๆ พอได้ยินน้ำเสียงที่ผ่อนคลายลงอย่างเต็มที่ของแม่ ผมก็พลอยรู้สึกไม่ยุติธรรมขึ้นมา ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่าคงจีซอกจะพูดโกหก เนื้อหาอื่นใดคือการที่เจ้าตัวบอกว่ามันคือเรื่องจริง แต่กลับไม่มีอะไรมารับประกันเลยสักนิดว่าพี่จิกอนจะให้ผมเข้าทำงานจริงๆ ผมควรพูดออกไปว่าอะไรดี ถ้าบอกไปแล้วไม่เป็นไปตามที่แม่คิด แม่ต้องเอะอะวอยวายใส่ผมแน่ๆ

"จ่ายเงินไปหมดแล้วก็ไม่เป็นไร แต่อย่ากังวลใจพี่คนนั้นให้มากแล้วก็พยายามทำให้ดีที่สุดละ ช่วงปิดเทอมก็ลองอ่านๆ ขอบไปเรียนรู้อ่านล่วงหน้าที่บริษัทเขาซะ"

แม่ที่ดูจะตื่นเต้นเล็กน้อยไม่ได้สั่งให้ผมกลับไปหาเดี๋ยวนี้อันที่จริงทำราวกับว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยบอกว่าร้านขาดคนแล้วให้ไปหาคนที่มาก่อน แถมยังบอกให้ผมใช้เวลาระหว่างนี้เกาะพี่เขาเพื่อเรียนรู้งานอีกต่างหาก

"แล้วเรื่องเกรดไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม ต้องจบด้วยเกรดดีๆ แล้วไปทำงานที่บริษัทของพี่คนนั้นให้ได้นะ แม่จะได้เชิดหน้าชูตากับเขาได้หน่อย"

ทำไมแม่ถึงได้เชิดหน้าชูตาละ พี่เขาไม่เคยเจอแม่เลยสักครั้ง แกมบริษัท

นั่นก็ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับแม่เลยสักนิด

ผมรู้สึกไม่สบายอารมณ์แบบแปลกๆ ถึงแม้มันจะเป็นคำที่แม่พูดติดปากตามปกติ แต่ผมก็รู้สึกแย่มากเหมือนกับกำลังพยายามหลีกเลี่ยงใช้ที่เขาอยู่บ่อยๆ ถึงแม่จะคิดแบบนั้นและคนรอบข้างที่พอจะมีความสามารถนิดหน่อยก็คิดแบบเดียวกัน แต่ทำไมผมถึงได้รู้สึกผิดหวังและโกรธขึ้นมาจริงๆ นะ

ผมได้แต่ฟังแม่พูดพร่ำไปเสียๆ ก่อนคงจีซอกที่อยู่หนึ่งๆ จะเข้ามาลูบหลังให้ราวกับปลอบโยนผม คงเพราะปกติหมอนี้ก็ชอบทำแบบนั้นบ่อยๆ อยู่แล้ว ผมเลยรู้สึกได้รับการปลอบโยนจากมือนั้นมากกว่าจะตื่นตกใจ

"วันหลังแกก็นัดกับพี่คนนั้นให้หน่อยสิ แม่จะได้ถือโอกาสฝากแกให้อยู่กับเขาดีๆ แล้วก็จะได้ถือโอกาสรู้หน้าค่าตาไปพร้อมๆ กันเลยด้วย"

"..."

"นี่แกก็ตอบอะไรบ้างสิ คิดว่าแม่น่าขำหรือไง"

"เปล่าครับ...ไว้ผมจะลองคุยดูก่อนนะครับ"

พอกลั้นหายใจแล้วตอบกลับไปได้ในที่สุด แม่ก็โอนอ่อนลงอีกครั้ง หลังจากวางสายไปผมก็พาลมหายใจที่กลั้นเอาไว้ออกมา กระทั่งตอนนั้นคงจีซอกก็ยังคงคอยลูบหลังให้พลางสำรวจสีหน้าของผมอยู่

"นายโอเคไหม รู้แบบนี้ฉันน่าจะวางสายไปซะ ไม่น่าโยนสายให้นายคุยต่อเลย"

"ไม่หรอก ยังไงฉันก็ต้องสังเกตปฏิกิริยาของแม่ให้ชัดๆ อยู่แล้วล่ะ"

ผมต้องรับสายเพื่อที่จะได้เข้าใจ แม่เพียงเล็กน้อยก็ยังดีเพื่อดูว่าแม่ตกหลุมพรางคำพูดของคงจีซอกจริงๆ หรือเปล่า และแม่กำลังคิดอะไรอยู่

คงจีซอกดึงผมที่มีสีหน้าอ่อนเพลียอย่างเห็นได้ชัดไปนั่งบนเตียงก่อนจะแนบหลังมือลงบนหน้าผากของผม โดยสัมผัสอันอ่อนโยนที่แตะอยู่บนหน้าผากนั้นทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

"รู้ไหมว่าฉันแอบหงุดหงิดหน่อยๆ หลังจากคุยสายกับแม่นาย"

เขาไม่หงุดหงิดสิแปลก ทุกครั้งที่คุยกันแม่มักพูดเรื่องที่ทำให้คนอื่นใจหายใจกว่าได้อย่างไม่ลงเล ทั้งยังชวนให้หัวเห็ดบปุดๆ และบ่นปวนยกใหญ่

관계의 고리 2
THE LINK OF A RELATIONSHIP 2

The Link of a Relationship แหวนเชื่อมรัก 2
Chelliace เขียน
Lilac M แปล

จำนวน 416 หน้า
ราคา 449 บาท

관계의 고리
THE LINK OF A RELATIONSHIP

© Chelliace, 2021

All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by VIEWCOMMZ, Seoul, Korea

This Thai language edition was published by Jamsai Publishing in 2024
by arrangement with VIEWCOMMZ through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3174-2

ภาพประกอบ 르타 (Rta)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มไส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ขณะที่ความสัมพันธ์กำลังพัฒนาไป
คนที่เคยอยู่ในหัวใจมานานปีก็กลับมาสารภาพรักตรงหน้า

สิ่งที่ ‘อุซอ’ เคยนึกฝันมาโดยตลอดกลายเป็นจริง
หากแต่เขาก็ไม่อาจตอบรับความรู้สึกนั้น
ด้วยคนคนหนึ่งได้เข้ามาแทนที่ในหัวใจจนไม่มีที่ว่างเหลือเพื่อใครอีกต่อไปแล้ว
ทว่าเมื่อแผนการของ ‘จิกอน’ ถูกเปิดเผย โหนดเลยอุซอจะทนนิ่งเฉยได้
ความรู้สึกที่พังทลายจึงได้พาให้อุซอต้องหนีไปไกลห่าง
เพื่อหาทางเยียวยาโดยใช้เวลามาเป็นตัวช่วย
แม้ว่าเขาจะต้องเผชิญกับอาการนอนไม่หลับจนร่างกายทรุดโทรมก็ตาม
แต่ความรู้สึกในหัวใจซึ่งเบ้งแกร่งยิ่งกว่าเส้นใยของวงแหวนที่ร้อยรัดอยู่บนนิ้วนางข้างซ้าย
ก็ทำให้เขามองข้ามทุกสิ่งแล้วเลือกที่จะสนใจแค่ความรู้สึกที่แท้จริงเพียงเท่านั้น

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3174-2

9 786160 631742

ราคา 449 บาท